

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Grillparzer, Franz.; Grillparzer ; oversat ved K.
L. Rahbek.

Titel | Title:

Sappho : Sørgepil i fem Acter

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Beekens Forlag, 1819

Fysiske størrelse | Physical extent:

130 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

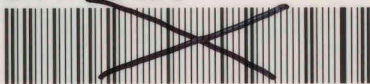
GRILLPARZERS

Sappho

VED RAHBEK

56, - 26. - 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

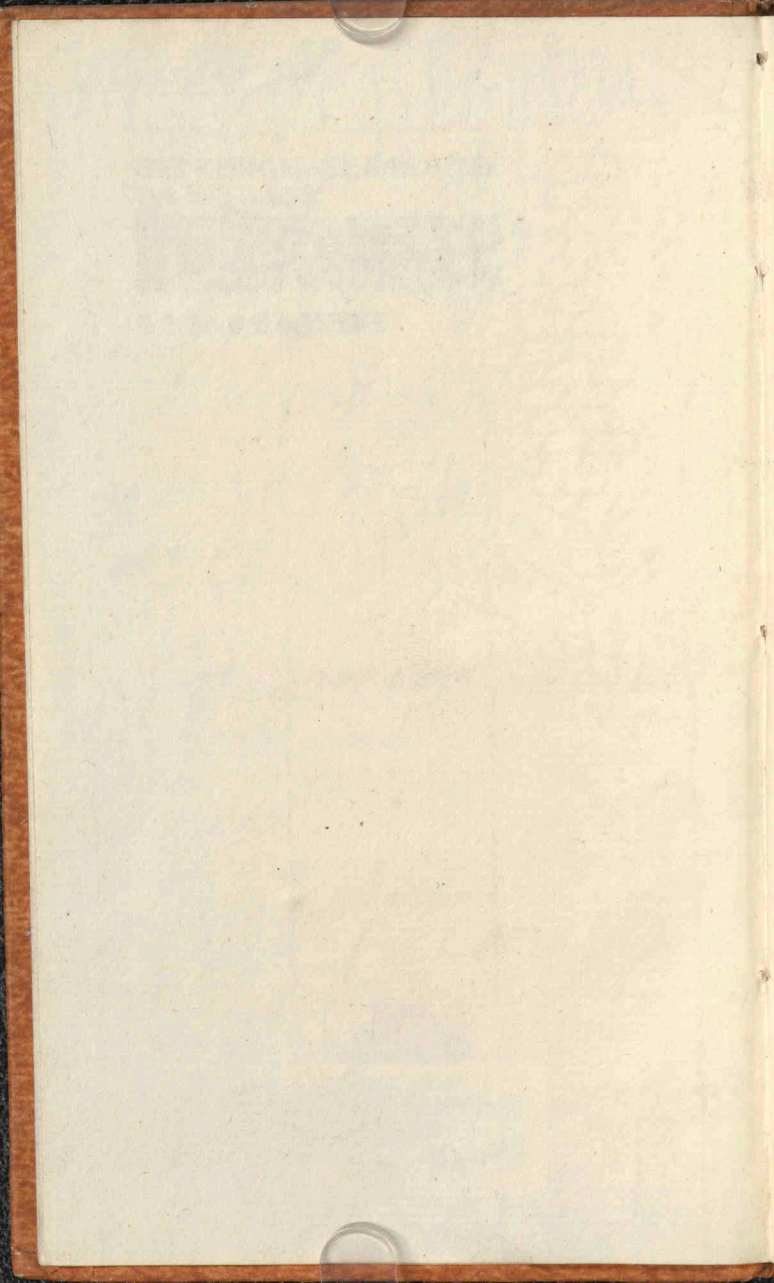
1 1 56 0 8 00130 5

Det Kgl. Bibliotek

130025452829

S a p p h o.

Sørgespil i fem Acter

af

Grillparzer.

Oversat ved

K. L. R a h b e l,

Prof., Theaterdirektør og Ridder af Dannebrog.

Kjøbenhavn 1819.

Trykt paa Høfbooghandler Beckens Forlag,
hos Bernhard Schlesinger.

Personerne.

Sappho.

Phaon.

Eucharis,

Melitta,

} Sapphos Lerner.

Rhamnes, Slave.

En Landmand.

Lerner, Slaver og Landmand.

Nordens ædle Sappho

Fru Friederike Brun

f ø d

M u n t e r ,

ærbødigst og venstabeligst

helliget.

Storrens alle Coppen

Im Reichste Binn

und

Witten

Wittenberg an der Elbe

Druck

Første Act.

(Frie Egn, i Baggrunden Havet, hvis flade Kyst hæver sig mod venstre Side i klippeagtige Trin. Læt ved Havbredden et Altar for Aphrodite. Paa høire Haand i Forgrunden Indgangen af en Grotte, omvoret med Krat og Skov; længere tilbage Enden af en Colonnadegang med Trin, der fører til Sapphos Bolig. Paa venstre Side af Forgrunden en hoi Rosenbuskads med en Græsbænk foran).

Første Scene.

(Gymbler og Fløiter, og forvirret Almue-Tubelraab langt borte.)

Rhamnes (Kyrter ind).

Dy op af bløden Gavn! hun kommer, nærmes.

Dat dog Dnfferne kun have Vinger,

At Gøden lad, naar Hjertet livfuldt er.

ud, ud, I lade Piger! dvæle I?

Ei rammer Jer, hvo Ungdom fremfæus kalder.

Eucharis, Melitta og Terner (ud af Colons
nabegangen).

Melitta.

Hvi Fjælder du! her er vi jo.

Rhamnos.

Hun nærmes?

Melitta.

Hvo! Guder!

Rhamnes.

Sappho nærmes.

(Naab inden for).

Hil! Hil! Sappho!

Rhamnes.

Sa vel! Hil Sappho! Hil! du brave Folt!

Melitta.

Dog hvad betyder?

Rhamnes.

Au! ved alle Guder

Hvad spørger Pigen og saa underlig?

Hun kommer fra Olympja, hun har Krandsen,

Hun Seierskrandsen har tilvundet sig;

I Paasyn af det hele Grækenland,

Til ædle Beddestrid som Vidner samlet.

Digtkunstens, Sangens Priis blev hendes Løn
Thi iler Folket jublende mod hende,
Opfender paa Frydraabets brede Binger
Til Skyerne den lykkeliges Ravn.
Og denne Haand det var, og denne Mund,
Som hende at udloffe Lyrens Sprog,
Og Sangens regelløse Frihed først
Med Bøllheds søde Baand at binde lærte.

(Folket indensfor).

Hil Sappho! Sappho Hil!

R h a m n e s (til Pigerne).

Saa glæder Eder!

See I den Krands.

Melitta.

Jeg ifkun Sappho seer.

Vi hende vil imøbe.

R h a m n e s.

Bliver! bliver!

Hvad skal hun nu med Eders ringe Glæde?

Til andet Bisfald Sappho nu er vant.

Bereder heller inde Alt i Huset!

Kun tienende en Tjener Herren ærer.

Melitta.

Seer du ved hendes Side?

R h a m n e s.

Hvilket?

M e l i t t a.

Seer du?

See, hoi en anden glimrende Gestalt,
Som Lyrens og som Vuens Gud at bilde,
Man pleier.

R h a m n e s.

Jeg det seer; men gaaer nu I

M e l i t t a.

Og nys du kaldte os.

R h a m n e s.

Jeg kaldte, ja!

I skulde vide, Hersterinden nærmes;
I skulde vide, Fryd var Eder Plikt.
Dog frydes kunne I kun hist i Huset;
Det Elskede kan Manden hilse høit;
Læus elsker Kvinden, virksom for dets Vel.

M e l i t t a.

Gaa lad os kun

R h a m n e s.

Vist ei! afsted! afsted!

(Driver Pigerne bort).

Ku maa hun komme! Laabelighed nu
Ei fremfuus hende fjønne Festforstyrrer.

Anden Scene.

(Sappho kostelig klædt, paa en Triumphvogn, med
gylde Lyra i Haanden og Seierskrands paa Hovedet.
Ved hendes Side staaer Phaon i simpel Dragt, Fol-
ket omgiver Toget med lydelig Jubel.)

Folket (træder ind).

Hil Sappho, Hil!

Rhames (blander sig mellem dem).

Hil, byrebare Frue!

Sappho.

Tak Eder, Venner! mine Landsmænd, Tak!

For Eders Skyld mig fryder denne Krands,

Der Borgere kun pryder, Skjalden trykker,

I Eders Midje først jeg min den kalder,

Her, hvor den aarle Ungdoms Drømmeplaner,

Begyndelsens den vallevorne Stræben,

Fuldbringelsens affindighede Lyst

Med eet fremtræde for beruste Sjæl.

Hvor mig Expressen fra Forældres Grad

Hidover sagte Kandeilsen hvidster,

Her hvor saa mange aarlevisnet hviler,

Der ved min Stræben, ved min Birken glædtes;

I Eders Kreds, i mine Elstes Midje

Her først den Krands mig ingen Brøde synes,
Her først forvorne Pynt mig bliver Smykke.

En af Folket.

Held 'os, vi dig, du Høie! kalde vor!

Kornam I den beskedne Tale; mere

End hele Grækenland den smykked hende.

Rhamnes (trænger sig frem).

Vær du mig helset, helset, Herlige!

Sappho (staaer ned af Bognen, og hilser ventlig de
omstaaende).

Vær hilset min trofaste Rhamnes! Du

Arctander og trods Albrems Svaghed her!

Kallisto — Rhodope! — I græder, elste

Som Hjertet selv betaler Diet rigtig

Før Taarer Taarer! seer! o staaer mig!

En af Folket.

Velkommen hid paa Hjemmets gamle Grund,

Velkommen hid i Dines glade Kreds.

Sappho.

Forgjæves ei I Borgerinden helse;

Til Tak en Borger hun tilføjer Eder,

Her Phaon! fra de Bedste stammer han,

Og dristig kan sig stille blandt de Bedste,

Skjøndt Karene endnu ham Yngling kalde,

I av Ord saa vel som Daad viist ham en Mand.

Hvor I Krigsmandens Sværd fornødent har,
 En Talers Læbe, eller Digters Mund,
 Og Bennens Raad, og stærke Hjelpers Arm,
 Der kalder ham, og længer søger ei.

Phaon.

Du spotter, Sappho! kun en stakkels Yngling,
 Hvor havde jeg fortjent saa riig en Roes!
 Hvo troer saa høit om den uprøvede?

Sappho.

Den, der dig rødme seer, da jeg det siger.

Phaon.

Jeg skamfuld kun kan studse, og forstumme.

Sappho.

Du dig betrygger, hvad fra dig du sier.
 Fortjeneste og Taushed er jo Søstre.
 Ja mine Venner! gjerne I det vide,
 Jeg elsker ham; paa ham mit Valg er sat.
 Han var bestemt i sine Gavers Fylde
 Fra Digtekunstens himmelnære Linde
 I dette Livs de blide Blomsterdale
 Med Magt sødttvingende mig at nedbrage.
 Jeg ved hans Side mellem Eder skal
 Et jævnt et stille Hjrdelevnet føre;
 Og Lauren gierne bort for Myrthen bytte.
 Og kun til huslig stille Glæders Priis

Dyrække disse Strengelægens Toner
 Som I hidtil beundret har og æret.
 I lære skal at elske, elske dem.

Folk.

Priis dig, du Herlige! Hil, Sappho! Hil!

Sappho.

Alt nok! jeg takker Eder, mine Venner!
 Gaaer med min Tjener, han vil føre Eder,
 Med Spise, Drikke og med glade Dandse,
 At I fuldbende vort Tjenssyns Høitid,
 Og Søsterens Tilbagekomst til Sine
 (til Landsfolket, der hilser hende).

Sev vel! — og du — og du — I alle! alle!

(Rhamnes gaaer med Landsbyfolkene).

Exedie Scene.

Sappho, Phaon.

Sappho.

See Ven! saaledes nu din Sappho lever
 For Velbaad Tak — for Elskov Venlighed,
 Saa gik det stedse mig i Livets Bytning;
 Jeg var tilfreds, og hailyksalig er,
 Gjengiver du kun halv og, hvad du fik,
 Naar du dig ei anseer som forfordolet. —

At tabe og undvære har jeg lært.

I aarle Grav Forældrene sank begge,

Og mine Sødsfende, deels Skæbnens Lune

Deels egen Brøde, efter mangt et Saar,

De sloge det trofaste Søsterhjerter,

Nedstødte tiblig alt til Acheron.

Jeg veed, hvor Utaf brænder, Falskhed martrær;

Jeg Venstabs og jeg Kjærligheds Bedrag

Har allerede følt i denne Barm;

At tabe og undvære har jeg lært.

Kun eet, jeg, sandelig! ei kunde tabe,

Dig Phaon! dig, dit Venstabs, og din Elsker;

Derfor, min elskede! randsag du dig!

Du den Umaalelighed end ei kjænder,

Der følges op og ned i dette Bryst.

O lad mig aldrig, Elskede! erfare,

At fulde Barm jeg lagde op til din,

Og fandt den tom.

Phaon.

Ophoiede!

Sappho.

Ei saa!

Tilfuger Hjertet dig ei sødere Navn?

Phaon.

Knap veed jeg, hvad jeg foretager, siger.
 Fremdraget af mit Livs den lave Stilhed
 Til Lysets Straale, stilt paa lustig Lind,
 Hvor frugtesløs de Bedstes Dnsker sigte,
 Jeg synker under uforhaabet Fryd;
 Kan jeg ei finde mig i al min Lykke.
 Jeg Skove og Strandbredder seer at flygte,
 Blaa Høie, lave Hytter at forsvinde,
 Og knap formaaer mig selv at overtøye
 At Alt staaer fast, og at det er kun mig,
 Der bæres tumlende paa Lyffens Bølger.

Sappho.

Du smigrer sødt, dog elste! smigrer du.

Phaon.

Og er du virkelig hin høie Frue,
 Fra Pelopssøens fierneft Strand, til did,
 Hvor til det leveglade Hellas sig,
 Den barfte Thracers Bierge knytte, hvem
 Paa hver fiernt Punkt fra Land og Menneffer
 Kronions Haand i Grækerhavet flyngeb
 Paa Afrens rige, foelbestraalte Kyst,
 Hvem overalt, hvor kun en græff Mund
 Det blide Gudsprog fnygende udtaler,
 Med Jubel Rygtet løfter op til Stierner.

Dg er du virkelig hin høie Frue,
 Hvordan faldt da dit Nie paa en Yngling,
 Der ukjandt, uden Navn og uden Ry
 Af større Vard ei roser sig, end Lyren,
 Som bliver æret, da du den har rørt.

Sappho.

Sy dog! den stemme ildestemte Lyre
 Udtoner den berørt sin Frues Priis!

Phaon.

O! fra jeg tænker, fra min svage Haand
 Selv vakkende forsøgte Lyrens Streng,
 Stod og for mig dit høie Guddomsbilled.
 Naar jeg i glade Kreds af Sødstende
 Sad ved Forældres lave Arnested,
 Og naar Theano nu min gode Søster
 Fra sorte Hylde hentet Rolden ned,
 En Sang af dig, af Sappho, os at sige,
 Hvor taug da de høirosted Ynglinge!
 Hvor rykked Pigerne da tet tilfammen,
 For mindste Korn af Guld ei at tabe.
 Naar hun begyndte nu om Fjønne Yngling
 Elskovgudindens elskovhede Sang,
 Og Klagen fra eensom henvaaget Nat,
 Om Andromedas, og om Atthis Lege,
 Hvor lytted hver, anklagende i Stilhed

Dit Vandebdrag, der lystfyldt høiere
 Ophulmed Barmen, for heimelet
 Forstyrrelse. Da lagde tankfomme
 Theano vel til Stolens Ryg sit Hoved
 Tilbage, saae i Hyttens vide Mulm,
 Og sagde: hvordan hun seer ud? den Høie!
 Jeg synes hende see; ved alle Guder
 Af tusind vilde jeg erkjende hende!
 Nu Tungens Bænk opløst var i Hast,
 Og hver nu martrede sin Phantasie
 Med en ny Undighed dig, at udsmykke.
 Hin Pallas Die gav, hin Heres Arm,
 Hin Aphrodites yndefulde Belte;
 Kun jeg stiltiende stod op, gik ud
 I hellige Nats det eensom stille Rige,
 Ved Pulsen af sodtflumrende Natur,
 Og i dens Droldoms magistmægtige Kredse,
 Jeg bredeb Armene ud efter dig.
 Og naar da Ekhyers Flokkesnee, naar de
 Zephyrens lune Ande, Bierges Duft,
 Den blege Maanes sølverhvide Lys
 I eet hensmeltet om min Pande flød,
 Da var du min, da sølte jeg din Nærhed,
 Svam Sapphas Billed i de lyse Ekhyer.

Sappho.

Du af din egen Riigdom smykker mig,
 Bee! togst du nogentid dit Laan tilbage!

Phaon.

Dg da nu til Olympia min Fader
 Til Beddekjorslens Kamp udsendte mig
 Dg det paa hele Beien for mig lød,
 I denne Kamp at Sapphos Lyra vilde
 For Digtekunstens Krone stride, seire;
 Af Bængsels Attraa skulmede mit Hjerte,
 Dg mine Gangere sank død paa Beien,
 For jeg endnu Olympias Taarne skued.
 Jeg kom da hid. Ei Vognes flygtige Fart,
 Ei Ringerkunst, ei Diffus glade Leeg
 Berørte anelseopfyldte Sind;
 Ei spurgte jeg, hvo Priis tilkjæmped sig?
 Jeg største Kjænneste jo havde naaet
 Jeg hende skulde see, see Dvinders Krone,
 Til Sangens Beddestriid kom Dagen nu!
 Alkæos sang, Anakreon, forgiæves.
 De kunde mine Sandfers Vaand ei løse.
 Da! tys! da lyder Mummel giennem Følket;
 Da beler Mængden sig; nu var det stæet.
 Med guldne Lyra i sin Haand en Dvinde
 Igjennem studsens Brimmel traadte frem,

Et Klædemon af uftylts hvide Farve
 Red til de lysberøved Ankler flød,
 Som Bækken strømmer over Blomsterhøie.
 Dets Som af grønne Palm — og Laurbærqviste,
 Dmt findrig Roes og Fred betegnende
 Udtalte Digtrens Løv og Digtrens Løn.
 Som røde Morgenfker trindt om Solen,
 En Purpurkaabe trindt om hende flød,
 Og gjennem Fokernes ravnsorte Nat,
 En Maane glindser, lyse Diadem,
 Vidtlysende og høie Herfkabstegn.
 Der er hun! raabte det i mig; du var det!
 For jeg Formodningen endnu udtalte,
 Tilraabte tusindstemmig Folkets Jubel
 Mig søde Anelses Befræstelse.
 Som du nu sang, som du nu seirede
 Som med Fuldendings høie Krone smykket
 I Seierens Begeistring Lyren nu
 Din Haand undfalder; jeg igjennem Folket
 Mig styrter, og af Seirerindens Blii
 Bly Ungling truffet livløs staaer af Skam,
 Det veed du, Høie, bedre jo end jeg,
 Der knap halv vaagnet forfker grublende,
 Hvad deraf vel er fteet, hvad jeg kun brømtse.

Sappho.

Vel veed jeg, hvor du stum og bly da stod,
 Dit hele Liv i Diet lod at boe,
 Der sparsomt løstet op fra Jorden noksom
 Bevidned høit den ei udslukte Gnist.
 Jeg bød dig følge, og du fulgte mig
 I en usikker Studsen dybt nedfækt.

Phaon.

Hvo troede og, at Hellas første True
 Til Hellas sidste Yngling vilde see!

Sappho.

Du Skjæbnen uret gjør, og selve dig.
 Foragt ei Gudernes de gyldne Gaver,
 Som de ved Fødslen gyde Barnet, der
 Til Livets fulde Kyndelse bestemtes,
 Paa Pande og paa Kind, i Barm og Hierte.
 Høist fikke Støtter, hvor Tilværelsen
 Fastknytte kan let sønderrevne Traade.
 Et beiligt Gode Legems Skjønhed er,
 Og Livets Lyst er kostelige Binding.
 Det djærve Mod og Verdensherferstyrke
 Bestemt Beslutning, Mod til det, som er,
 Og Phantasie, der, som den skal, huldt tjener,
 De smykke dette Livs ujevne Stier

Og Leven er dog Livets høieste Maal.

Ei uden Grund har Musers Chor til Smykke

Udkaaret sig den ufrugtbare Laurus;

Kold, frugt- og duftløs Hovedet den trykker,

Hvem den for mangt et Offer Siengiæld loved.

Heel ængstlig staaes paa Menneſtchedens Høider,

Og evig er den arme Kunst nødsaget

(med udstrakte Arme mod Phaon).

Af Livets Overflødighed at tigge.

Phaon.

Hvad kan du sige, hulde Tryllerinde!

Som man for sandt ei holdt, da du det siger?

Sappho.

Lad os da tragte efter, elſkte Ven!

Om Panden begges Krands og at flette.

Af Kunſters Ruuskalk at uddrikke Livet,

Og ud af Livets Haand at drikke Kunst.

I denne Egn, der synes Jorden halv,

Og halv de Blomsterenge, Lethæ kyſſer,

I kunſtlos stille Ynde at tilhøre,

I diſſe Grotter, diſſe Rosenbuſke,

I diſſe Støtters venlige Omgivning,

Her ville vi, ſom de Udødelige,

For hvem ei Hunger er, ei Mættelſe,

Kun Nydſelſens den evig lige Lyſt.

Forenet findes ved det Pionne Liv.
 Hvad mit er, er og dit; naar du det bruger,
 Da gjør du først, Besiddelsen mig glæder.
 See dig omkring, her staaer du i dit Huus,
 Jeg Ternerne som Herre dig fremviser,
 Herrindens Mønster lære dem at tjene!
 Kom ud I Terner! kommer Slaver!

Phaon.

Sappho!

Kan jeg sige Gødhed nogentid giengielde?
 Mig quæler snart stedsvoxende min Gæld.

Fjerde Scene.

Eucharis, Melitta, Rharnes, Slaver og
 Terner, de Forrige.

Rharnes.

Du kaldte, Herfærinde!

Sappho.

Sa! kom hid!

Seer eders Herre!

Rharnes (forundret halv høit).

Herre?

Sappho.

Talte Rogen?

Hvad vil du sige?

Rhames (tilbagetrædende).

Intet!

Sappho.

Tal da ei!

Her see I Eders Herre! Hans Begjæring

Befaling er for Eder som min egen.

See den, der mod ham viser sig ulydig.

Hvem blot en Sky paa denne Pande, som

En Overtræder af mit Bud anklager.

Og nu, min Ven! betro dig deres Omsorg.

Jeg seer, tung ligger Reisens Byrde paa dig;

Lad dem forrette Gæstrets hellige Embed,

Nyd vennehuld den første Sapphos Gave!

Phaon.

O kunde jeg mit hele fordums Liv

Ombytte, kaste det som Klæderne,

Besindelse og Klarhed vinde mig,

At være heelt, hvad jeg attraaer at være,

Saa lev da vel — ei længe, tænker jeg!

Sappho.

Jeg venter dig — lev vel! — bliv du, Melitta!

(Phaon og Trælle gaae).

Femte Scene.

Sappho. Melitta.

Sappho (efter at have længe seet efter ham).

Nu! Nu, Melitta!

Melitta.

Hvad! min Herkterinde!

Sappho.

Saa følges da kun Blod i disse Aarer,

Og rundet Iis staar i de andres Hierter,

De saae ham, de hans Stemme have hørt,

Den samme Lust, der viftede hans Pande,

Omsvæved deres det livtomme Bryst.

Og dumpt er et: hvad o min Herkterinde!

Den første Lyd, der sig af dem udpresser.

I Sandhed jeg dig kunde hade! Saa.

(Melitta gaaer taus).

(Sappho har imiblertid kastet sig paa en Græsbænk).

Melitta! og veed du da saa reent intet

Mig at fortælle, der mig kunde glæde?

Du saae ham dog, blev du da intet vaer,

Der værdt at sees, værdt at fortælles var?

Hvor vare dine Dien henne, Pige!

(griber hendes Haand, og brager hende til sit Stod).

Melitta.

Du veed vel end, hvad ofte du os sagde:
 Det sommer Ungmø ei i Fremmedes
 Nærværelse at see sig frit omkring.

(med vilde isse) Sappho.

Og arme Glut! du nedflog Minene. (kysser hende);
 Det var det da! Mit Barn! den Lære galdt
 Ei dig, de ældre kun, de mindre stille.
 End sommer Pige, hvad ei sommer Ungmø.

(maaler hende med Diet).

Dog see engang! hvor har du dig forandret
 Fra, jeg forlod Dig her? jeg kender dig ei meer.
 Saa meget større, og (kysser hende igien) Du søde Bæsen!
 Du havde Ret! den Lære galdt og dig. (staaer op).
 Hvorfor saa stum end stedse, og saa bly?
 Du var dog før ei saa! hvad gjør dig frøgtfom?
 Ei Sappho, Hertesinden staaer for dig,
 Veninden Sappho taler med Melitta,
 Ei Stolthed, Vreslyge, Bredens Braad,
 Og hvad forhen var slemt hos din Veninde,
 Med hende kommet er tilbage hid.
 I Bølgens Skib jeg har nedstøvet det,
 Da jeg den ved hans Side giennempleied.
 Just det er Klarligheds Tryllemagt,
 At den foræbler, hvad dens Hænde rører,

Er Solen liig, hvis gyldne Straale selv
Til Guld forvandler Uveirfkyerne.

Har jeg med Tiilsinds Tale nogensinde
Med bittert Ord dig frænket, o! da tilgiv!

For Fremtid ville vi som hulde Søstre
Henleve enige i Nærhed af ham,
Ikke adskilte ved hans Kiærlighed.

Og jeg end god vil blive, god og from.

Melitta.

Er du det ikke nu, og var det stedse?

Sappho.

Ja! som man kalder godt, hvad ei er ondt.

Men er saa lidt nok for saa høi en Løn?

Troer du, han lykkelig sig føler, Pige!

Melitta.

Hvo var da i din Nærhed ikke det!

Sappho.

Hvad kan jeg arme, da den elste lyde?

Der han i Ungdoms Fylde smykket staaer

Med de meest skønne mellem Livets Blomster

Den først opvakte Sands, med glade Studsen

Der overfluer egne Kræfters Tal,

Diær spænder Bingerne, og sender graadig

Skarpt Ørneblæk hen til det Høieste,

Hvad kun er skönt, og stort, og høit, og værdigt,

Hans er det. Verden er den kraftiges.
 Og jeg! o Himlens Guder alle! o
 Tilbagegiver mig forsvundne Tid,
 I dette Bryst udsletter svundne Sorger
 Og svundne Glæders dybt nedtraadte Spor;
 Hvad jeg har følt, har sagt, har giort, har lidt,
 Det være intet, selv i Mindet ikke!
 Lad mig tilbagevende i den Tid,
 Da jeg end bly med trinde Børnekind
 I unge Barm en uvis Følelse
 Betraadte med ny Sands den nye Verden.
 Da Aelse, ei martrende Erkiending
 I denne Lyras gyldne Strengs spillede,
 Da end et Trylkeland mig Elskov var
 Et ubekiændt, et fremmed Trylkeland.

(Hælder sig til Melittas Barm).

Melitta.

Hvad fattes dig! er du syg, Hersterinde!

Sappho.

Jeg staaer ved Bredden af det dybe Svælg,
 Der gaber Flugende imellem os:
 Jeg seer det gyldne Land hidover vinke,
 Mit Die naaer det; o! men ei min Fod!
 Bee den, hvem ud fra fines stille Kreds
 Roes, Vreslyges tomme Skygge lokker.

Et vildt bevæget Hav han giennemseiler
 Paa lette Baad. Der grønnes intet Træ,
 Der spirer ingen Sæd og ingen Blomst,
 Rundt om den graa Umaalelighed. Han
 Ifkun langt borte seer den muntre Kyst,
 Og dump indblandet mellem Bølgers Brænding
 Hans elstes Stemme toner ham imøde,
 Befindes han saa fiden, vender hjem,
 Og søger Himmets letforladte Enge,
 Der ingen Vaar er meer, og ingen Blomst.

(Tager Krandsen af og betragter den vemodig).

Kun tørre Blade ræle rundt omkring ham.

Melitta.

Den skønne Krands! hvor lønner Pryd saa høi
 Søgt af de tusende og ei tilkiæmpet!

(Sætter Sappho.)

Søgt af de tusende og ei tilkiæmpet!

Ei sandt Melitta! ikke, kjære Pige!

Søgt af de tusende, og ei tilkiæmpet.

(Sætter atter Krandsen).

Den haane ikke Roes, som den besidder

Ei tom betydningløs er denne Lyd;

Med Guddoms Kraft opfylder dens Berøring.

Helb mig! jeg ikke er saa arm; hans Rigdom

En lige Rigdom jeg modsætte kan;

Nærværenhedens mig tilbudne Krands

Forgangenhedens og Fremtidens Blomst.

Du studser, og forstaaer mig ei Melitta.

Held dig! o lær mig aldrig at forstaae,

Melitta.

Du vrede!

Sappho.

Nei! vist ei, mit elste Barn!

Gaa til de andre nu, og søg mig til,

Naar mig din Herfær ønsker at modtage.

(Melitta gaar).

Siette Scene.

Sappho (eene).

(Ligger hensunken i Tanker, med Haanden for Panden,
sætter sig paa Græsbanken, og tager Lyren i Arm,
og ledsager det følgende med enkelte Accorder).

Gylbenthronende Aphrodite

Vist optænkende Datter af Zeus!

Ei med Angst og Sorg du betynges,

O du høie! det bankende Bryst.

O men kom, hvis nogentid liflig

Denne Lyras Strengs dig Klang!

Til hvis Toner du ofte lytted,

Gaderens gyldne Bolig forlod.

Du den glimrende Karm da bescændte,
 Og dine Duers det lystige Par
 Svingende munter fortladne Binger
 Bar fra Himlen dig ned til vor Jord.

Og du kom; paa udsødelig Pande
 Himmelske! med det yndige Smil
 Spurgte du, hvad den Klagende pinte,
 Hvorfor lød den Grædendes Raab?

Hvad det sværmende Hierte begiærte,
 Hvem det higed, det bankende Bryst,
 Blikt i Kiærlighedsgarn at besnære?
 Hvo er, Sappho, der saarede dig?

Flyer han dig nu, snart vil han dig følge;
 Brager han Skiank, end han giver den selv;
 Elsker han dig ei; han snarlig vil elske
 Hørig, adlydende da hvert dit Bink.

Rom og nu, og opløs den Kummer,
 Der saa tung mig bescænder min Arm,
 Hielp mig at vinde, hvorefter jeg kiamper,
 Du mig ledsage i piinlige Strid,
 (Hun holder mat Hovedet tilbage, Dækket falder).

A n d e n A c t.

(Fri Egn, som i forrige Act).

Første Scene.

Y h a o n (kommer).

Held mig! her er det stille! Gildets Jubel,
 Og Gymbelspillet's Larm, og Floitens Tone,
 Løslabte Glædes livelige Røre,
 De hid ei tone under disse Træer,
 Med sagte Hvidst som bange at forstyrre
 Til eensomme Betragtning venlig byde.
 Hvorledes har da Alt i mig sig ændret,
 Fra jeg Forældres stille Huus forlod,
 Og ad Olympia dreied Gangerne?
 Forhen jeg kunde vel i blid Besinding
 Forvirret Følelses de sagte Traade
 Med skarpe Blik forfølge og opløse;
 Til klart det, som Erkiending, laae for mig.
 Dog nu liig lumre Sommernat der ligger
 Paa eengang pinefuld og sød, og ruger,
 En Daage over mine Sandser, tung,
 Som Tankers sjerne Værlys rask nu her
 Nu der, og nu alt ikke mere der,
 I pinende Forvirring giennemknyttrer.
 Et Glor Forgangenheden mig tilbækker

Jeg knap i Dag kan mig i Gaar erindre,
 I denne Time knap den nye henrundne.
 Jeg spørger mig: var det dig virkelig,
 Der i Olympia stod ved hendes Side,
 I Seierens Triumph ved hendes Side?
 Var det dit Navn, som Folkets Jubelrøst
 Med hendes blandet raabte hoit i Sky.
 Ja! siger Alt mig! og dog knap jeg troer det.
 Hvad usfelt Væsen er dog Menneſket,
 Naar det, der vækkede som Haab, hans Sandſer,
 Ham byſſer, som Opfyldelse, i Søvn?
 Da jeg end saae og kiendte hende ei,
 Kun Phantasien i graa Taage end
 Afmalt, hendes ildeſtrufne Billed,
 Mig syntes let, blot for et Blik af hende
 Et venligt Ord at faſte Livet hen.
 Og nu, da hun er min, tilhører mig,
 Da mine Snſters vinterlige Larver,
 Som gyldne Sommerfugle om mig ſpøge,
 Jeg spørger end, jeg ſtaaer, jeg pønſer, dvæler.
 Wee! jeg end glemmer her mig ſelv og hende,
 Forældre og! . . O elſkede Forældre!
 Maa jeg førſt nu, nu mig erindre Eder!
 Saa lange lod jeg Eder uden Budſkab.
 Maaſkee begræde I min Død; maaſkee

Gav Rygtets Mund Jer alt den Underretning :
 At Eders Søn, som I, ei til at elske,
 Som til Olympia I til Kamp udsendte,
 I Sapphos Arm —

Hvo tør forhaane hende?

Hun alle Kvinders Pryd, og Kjønnets Krone!

Lad Kvinds Graade end bestænke hende,

Jeg staaer for hende, var det mod en Verden;

Og selv min Fader, seer han hende først,

Den gamle Fordom lægger gierne af,

Som frække Citharspillerinders Syn

Med fromme Uffty præged i hans Bryst

(synker i Tanker).

Hvo nærmes! hid høimælet Brimmel trænger;

Mødbydeligt! snart bort! hvorhen! af her!

(gaaer i Grotten).

Anden Scene.

Eucharis, Melitta, Slavinder med Blomster
 og Krands.

Eucharis (støiende).

I Viger op! hidbringer flere Blomster!

I store Hobe Blomster! Pynter Huset,

Og Gaard, og Hal, og Støtte, Dør og Dørtrin,
 Sa pryder Blomsterbede selv med Blomster.

Pigerne (vise deres Blomster).

Her see!

(De begynde at behænge Støtter og Træer rundt omkring med Krands og Blomsterkræder).

Eucharis.

Ret godt! ret godt! dog du, Melitta!

Hvor har du, Pige! dine Blomster?

Melitta (seer paa sine tomme Hænder).

Jeg!

Eucharis.

Sa du! Ih! see mig dog den Drømmerinde!

Kom du alene hid med tomme Hænder?

Melitta.

Jeg skal nok hente!

Eucharis.

Jeg skal nok, hun siger

Og rører sig af Stædet ei, vil ei,

Du lille Hyklerke! bekjænd du kun!

Hvad er der? hvad var det i Dag ved Bordet,

At Herskerinden saae saa ofte over

Skalkagtig og med sagte Smilen til dig,

Og spottende da nedflog Minene?

Saa tit hun gjorde saa, jeg saae dig blusse,

Dg med den pinlige Forvirrings Sittren,
 At glemme tit forrettet Tieneste.
 Dg da hun nu dig kalder at credentse
 Den Fionne Fremmede det store Bøger,
 Du fly drog Randen giennem Læberne,
 Hun pludselig udraabte: Diet ned!
 Dg af det store Bøgers halve Indhold
 Med eet udgiød sig paa det blanke Gulv.
 Da Sappho selv lo med. Hvad var det Alt?
 Bekiend kun! ingen Nægten hjælper, Pige!

Melitta.

O slip mig!

Eucharis.

Intet, uden Naade, Barn!

Med Hovedet op, og Altting friskt bekiendt!

O vee, der vælger vel en lille Taare,

Du stemme Slut! jeg siger jo ei meer;

Dog græd kun du! gjør du det oftere,

Saa vreed endnu jeg bliver . . . Græd kun ei!

Er Eders Blomster oppe? Nu saa kom!

Vi ville samle nye — Sæt dig hen!

Her er end Roser, hjælp at binde Krandsse

Vær flittig Barn! dog — hører du? græd ikke!

(bort med Pigerne).

Tredie Scene.

Melitta (ene).

(Hun sætter sig paa en Græsbank, og begynder at flætte en Krands. Efter nogen Tid ryster hun smertelig med Hovedet, og lægger det begyndte ned hos sig).

Det gaaer ei! vee! mit Hoved springe vil,
Dg stormfuldt banker Hjertet i mit Bryst.

Der maa jeg sidde, eensom og forladt,
I fremmed Land, langt fra Forældres Arne,
Dg Slavekæder trykke disse Hænder,
Som jeg histover rækker efter Mine.
Vee mig! der sidder jeg forladt og eensom;
Dg ingen hører, ingen agter mig.

Med Taare seer jeg Venner, Slægtninge
At trykke Bryst imod beslægtet Bryst,
For mig flaaer intet Bryst i dette Land,
Dg mine Venner boe langt, langt herfra.
Her Børn om Faderen jeg hoppe seer
Dg kysse fromme Pande, hellig Lok,
Min Fader lever skilt ved sjerne Have,
Hvor Barnets Kys og Helsen ham ei naaer.

De her vel lade, som de elſkte mig,
 Og fattes heller ei paa blide Drd,
 Dog det ei Kiærlighed, det Medynd er,
 Der under og Slavinden milde Drd.

Den Mund, der forſt af Smiger overſtrømmet,
 Snart fylder ſig med Haan, og bitter Spot.

De elſke tør, tør hade, hvad de vil,
 Og Laben ſiger ud, hvad Hiertet føler,
 Dem pryder Guld, og Purpur, ſtolte Smykker
 Ud dem ſig vender Blikket ſtudsende;
 Slavindens Plads er ved den lave Hiord;
 Ei Blik der hende træffer, af! ei Spørgsmaal,
 Ei Nie, ingen Tanke, intet Wnſke.

I Eder, der mig alt ſaa tit bønhoerte,
 Opfyldſe med rigen Haand mig ſendte,
 Naar jeg med fromme Sind til Eder græd,
 O laaner mig og nu et naadigt Dre:
 Til Mine fører kiærlig mig tilbage,
 At til Fortrolighedens bløde Bryſt
 Jeg kummerhede Pande kiøl kan trykke,
 Til Mine fører mig! af! eller tager
 Mig op til Eder! af til Eder! Eder!

F i e r d e S c e n e.

Phaon. Melitta.

(Phaon, der under forrige Monolog saaes ved Indgangen af Grotten, men lyttende drog sig tilbage, træder nu frem, og lægger Haanden bag fra paa Melittas Skulder).

Phaon.

Saa ung, og saa sørgmodig, Pige!

Melitta (gyser).

Ah!

Phaon.

Jeg hørte dig til Guderne at raabe

Nys om et Vennebryst. Her er en Ven.

Som lige Blod, forbinder lige Smerte,

Dg Sorgende er overalt i Slægt.

Dg jeg ugierner savner mine Frænder,

Dg jeg hendrages mægtig til min Hiemstavn;

Kom! lad os bytte! at den enes Kummer

Maa vorde Balsom for den Andens Bryst!

Du tier! hvi den Mistro, gode Pige!

See op til mig! ei er jeg ildefindet.

(letter hendes Hoved op ved Hagen).

See! du er vel endog den lille Mundstiank,

Der lædsked blanken Gulv i Gæstens Sted!

Derfor saa bange! o! vift ei! det Uhaeld

Mig, som din Herckerinde moret har.

(Melitta, som ved de sidste Ord foer noget sammen,
flaaer Diet op, og seer paa ham, reiser sig derpaa, og
vil gaae).

Phaon.

Ei vilde jeg fornærme dig, mit Barn!

Har blide Die flige Alvorsblikke?

Du maa mig vide Svar, jeg dig ei slipper;

Jeg alt ved Maaltidet bemærked dig,

Jomfruelige Stilhed glindsed yndig

Igiennem Gildets hele viltre Tummel.

Hvo er du? hvad her holder dig tilbage?

Du var ei med tilbords, jeg saae dig tiene;

Slavindernes Fortrolighed mig syntes

Med søster dig at kalde, og . . .

Melitta.

Jeg er det.

(vender sig og vil gaae).

Phaon (holder hende).

Vift ei!

Melitta.

Hvad vil du af Slavinden have?

Hun søge en Slavindes Bryst, og der . . .

(Taarer qvale hendes Stemme).

Optager mig til Eder! Eder, Guder!

Phaon (omfavner hende).

Du er bevæget, skælver, fat dig dog!

Trællænker binde ikkun Hænderne,

Men Sindet gjør den fri, kun det gjør Trællen,

Vær rolig! Sappho er jo god og mild;

Et Ord fra mig, og uden Løsepenge

Hun Dine, hun din Fader dig giengiver,

(Melitta ryster taus med Hovedet).

Phaon.

Ero mig! hun gjør det vist! hvad heller er

Den hede Længsel efter Fædrelandet,

Der nylig greb dig saa, saa snart forsvunden!

Melitta.

Alt siig mig først, hvor er mit Fædreland!

Phaon.

Du det ei kender?

Melitta.

Alt i spæde Barndom

Seg reves af dets hulde Varetægt.

Ikkun dets Blomster, kun dets Dale har

Erindringen bevaret, ikke Navnet.

Hvor Solen kommer fra, troer jeg, det laaes

Thi der var Alt saa saare lyst og klart.

Phaon.

Saa er det langt herfra?

Melitta.

Langt, meget langt!

Uf andre Træer var jeg hist omgivet,

Og andre Blomster duftede omkring mig,

I meer blaa Lust meer flønne Stierner tindred,

Og venliggode Menneffer der boede.

Imellem mange Børn jeg leved der,

Uf og en gammel Mand med hvide Sølvløk

Seg Fader kaldte ham — der for mig kalded

Saa end en anden Mand, saa fløn og huldu

Og brun af Haar og Mine snart som — du.

Phaon.

Du tier, Manden

Melitta.

Ogsaa . . .

Phaon.

Kaldte for dig,

Ei sandt? (tager hendes Haand).

Melitta (sagte).

Jeg var et Barn.

Phaon.

Jeg veed det vel;

Et sødt, et elsket, et trofslydigt Barn.

(Slipper hendes Haand).

Nu videre!

Melitta.

Saa Alt gif Kiont og vel!

Dog engang vaagned jeg en Nat. Bildt Skrig
 Fra alle Sider høit i Dret trængte.
 Sig nærmer Bogterffen; jeg ribes op,
 Og man mig bærer ud i vilde Nat,
 Der saae jeg rundt omkring mig Hytter flamme
 Og Mænd at stride, Mænd at flye og falde.
 En Voldsmand nærmes, lægger Haand paa mig,
 Nu var der Hylen, Jammer, Kampens Skrig.
 Og først jeg mig gienfandt paa et Skib,
 Der piilsnart giennem mørke Bølger gleed;
 End andre Piger, Børn jeg saae at græde;
 Dog blev alt mindre disse Armes Tal,
 So videre vi fiernedes fra Hjemmet.
 Heel mangel Nat og Dag vi fore saa,
 Vel Maaneder. Til sidst var jeg allene
 Af hine Stakler hos de vilde Mand.
 Omfider treen os Lesbos Strand imøde
 Man satte mig i Land. Der saae mig Sappho;
 Hun Penge bød, og hendes blev Melitta!

Phaon.

Var da din Lod saa tung i Sapphos Hænder?

Melitta.

O nei, hun mig mødtog med Godhed, venlig,
 Hun tørrede mig Taarerne af Diet;
 Og pleied mig, og underviiste kjærlig;
 Thi om og stundum hæftig, rast, og bitter,
 Dog god er hun i Sandhed, om og god.

Phaon.

Og dog du ei forglemme kan dit Hiem?

Melitta.

Å! jeg desværre kun for snart det glemte;
 I Dands og Leeg, og mellem Husets Pligter,
 Jeg stælden mindtes de forladte Kiære,
 Kun stundum, naar mig Smerte, Kummer trykker,
 Sig sniger Længsel i mit bange Hierte,
 Grindringen med smertlig søde Haand
 Mig blotter lyse guldomflorte Fierne.
 Saa og i Dag! Mig var saa tungt og ængstligt;
 Hvert sagte udtalt Ord faldt smertende
 Herneb, som paa fra Riødet blotte Fibrer,
 Da — dog nu er det godt, og jeg er glad.

(Man kalder inde).

Melitta!

Phaon.

Yes! man kalder!

Melitta.

Kalder man?

Seg gaaer!

(Samler den begyndte Krands og Blomster op).

Phaon.

Hvad har du?

Melitta.

Blomster.

Phaon.

Og til hvem?

Melitta.

Til dig — til dig og Sappho.

Phaon.

Bliv.

Melitta.

Man kalder.

Phaon.

Du med saa mørkt et Blik ei skal gaae fra mig;

Vil dine Blomster!

Melitta.

Her!

Phaon (tager en Rose).

Sag denne Rose,

(sætter den i hendes Barm).

Den Minde være dig om denne Time!

Et Minde, at i Hiemmet ei alene,
 At og i fjerne Land der gives — Venner.

(Melitta der var faret sammen ved hans Berørelse,
 staar nu med høit bankende Bryst, begge Arme ned-
 hængende, sunket Hoved og Dje, ubevægelig. Phaon
 er gaaet nogle Skridt til Side, og betragter hende i
 Afstand. Man kalder indenfor):

Melitta!

Melitta.

Kalbte du?

Phaon.

Seg ei! i Huset.

Melitta (sanker Krandsene, der ere faldne fra hende).
 Jeg kommer alt.

Phaon.

Er du saa knap, Melitta!

Fortiener da min Gave ingen Gienfiank?

Melitta.

En Gienfiank! jeg! hvad havde vel jeg Arme!

Phaon.

Forfængelighed, Støltbed fianker Gulb,
 Benfkab og Kiærlighed bortgiver Blomster;
 Du her jo Blomster har.

Melitta (kaster dem fra sig).

Hvad! disse her!

Som hine viltree Piger hist har plukket,

Som var bestemte — aldrig! nei!

Phaon.

Hvad da?

Melitta.

At de dog saa har plyndret disse Buske,

Der af en Blomst og ingensteds er Spor.

(seer op ad Rosenbusken).

Paa Kvisten histet hænger vel en Rose,

Men den er alt for høit; den jeg naaer ei.

Phaon.

Jeg vil dig hielpe.

Melitta.

Dvist ei!

Phaon.

Hvorfor?

Saa let opgiver jeg min Forbring ei.

Melitta (stiger op paa Græsbanken).

Saa kom, jeg bøier Kvisten til dig.

Phaon.

Rigtig!

Melitta (staaer paa Tærne, og bøier Nøisten ned, i
hvis yderste Ende Rosen hænger).

Kaaer du!

Phaon.

End ei!

Melitta.

Nu dog! vee mig! jeg gliber.

Seg falder!

Phaon.

Nei, jeg holder dig.

(Nøisten er smækket i Beiret og sluppet hende afhænde;
hun tumler, og falder i Phaons Arme, som han hol-
der hende aabne imod).

Melitta.

O slip mig!

Phaon (holder hende tilbage).

Melitta!

Melitta.

Vee mig! slip mig, af!

Phaon.

Melitta!

(Han trykker raft et Kys paa hendes Læber).

Femte Scene.

Sappho simpel Klædt, uden Krands og Lyre, de
Forrige.

Sappho (træder ind).

Ven! du dig lader søge — Ha! hvad seer jeg?

Melitta.

Dys! Herkerinden!

Phaon.

Hvad! er Sappho her?

(Slipper Melitta; en Pause).

Sappho.

Melitta!

Melitta.

Høie Frue!

Sappho.

Og hvad søger

Du her?

Melitta.

Om Blomster.

Sappho.

Og ei uden Held.

Melitta.

Den Rose her...

Sappho.

Den brænder paa din Læbe.

Melitta.

Saa høit den hænger.

Sappho.

Ei høit nok, maaffee,

Saa!

Melitta.

Stal jeg maaſkee —

Sappho.

Gaae du kun! gaae bort.

(Melitta gaaer).

Siette Scene.

Sappho. Phaon.

Sappho (eſter en Pause).

Phaon!

Phaon.

Sappho!

Sappho.

Du ſaa tidlig ſtoð

Op fra vort Maaltid. Du blev ſavnet der.

Phaon.

Jeg Bægret ei, hoimælet Fryd ei elſker.

Sappho.

Hoimælet! Det ſom Daddet lod.

Phaon.

Hvi ſaa?

Sappho.

Jeg har vel ſeilet, at jeg Ankomſteſten

Indrettet har hoimælet larmende.

Phaon.

Saa var det ikke meent.

Sappho.

Tit fulde Hierte,

Høimælet Glædes fulde Jubel søger,

For i almindelige Glædes Lummel

Ret stille, ret umærket sig at fryde.

Phaon.

Saa saa!

Sappho.

Jeg bore Naboer mig maatte vise

For deres Omhed og taknemmelig.

De glædes kun ved Viin! det vedst du vel;

Herester os ei brydsom Fæst forstyrre

Den Stilhed, du ei elsker meer end jeg.

Phaon.

Jeg takker dig.

Sappho.

Du gaaer!

Phaon.

Vil du, jeg bliver?

Sappho.

Du Herre er at blive og at gaae.

Phaon.

Du vredes?

Sappho. (vred).

Phaon, Phaon!

Phaon.

Vil du noget?

Sappho.

Intet,

— Dog eet (med Overbindelse)

Seg saae dig med Melitta spøge.

Phaon.

Melitta! hvem! ja ganske ret! Kun mere.

Sappho.

Det er et vakkert Barn.

Phaon.

Ja! saa det synes.

Sappho.

Mig karest mellem mine Dienerinder,

Seg kunde sige, mellem mine Børn;

Thi jeg som Børn har stedse elsket dem.

Hvis jeg de Slavebaand ei sønderriver,

Saa er det blot, da sødere Naturen

Os nægter, de Forældre — hiemme — løse

For Tiden ikke Lærerindens Dje

Og Modrens omme Omsorg at unddrage.

Saa pleiede jeg stedse, og i Kredsen

Af Mytilenes bedste Borgerinder

Er Mangen, der i glædelig Grindring
Sig Sapphos Værk fra ældre Dage kalder.

Phaon.

Ret skönt! ret skönt!

Sappho.

Mig blandt de Piger alle,

Som Lykken legende tilførte mig,
Var ingen fiærere, end hin Melitta
Den fiære Pige med det stille Sind.
Gi høi af Vand, af maadelige Gaver,
Til Kunstens Dvæller og ubehjælpsum,
Var hun mig dog for andre fiær og elsket,
Bed forbringsfrie fromt beskedne Vasen,
Bed denne omhedsfulde Tnderlighed,
Der langsom, liig den stille Haugeorm,
Som er Beboerske og Huus tillige,
Bed sagtest Dummel stedse rede til
Sig ræd tilbage i sig selv at drage,
Og følende om sig med bløde Traade,
Run vover seen det fremmede at røre,
Dog fast sig suger, naar det først har grebet,
Og døende forlader kun det Grebne.

Phaon.

Ret skönt, i Sandhed, skönt.

Sappho.

Seg ønskede ei,

Forlad min elskte Ven! Seg ønskede ei,
 At nogentid i Pigens Barm en flygtig
 En ubetænksom Spøg opvakte Dncker,
 Med bitter Braad der uopfyldte martre,
 Seg gierne hende sparte den Erfaring,
 Hvordan ustillt Langsel sig fortærer,
 Forsmaaet Elskov martrer nagende,
 Min Ven!

Phaon.

Hvad sagde du?

Sappho.

Du hører ikke?

Phaon.

Seg hører: Elskov martrer.

Sappho.

Vel den martrer;

Ven! du er nu ei stemt! en anden Gang
 Vi vil endnu omtale denne Punkt.

Phaon.

Ja vist! en anden Gang!

Sappho.

Og nu, lev vel!

Seg pleier ellers i hin stille Grotte

Til Muserne at vie denne Time.

Dem skiondt jeg ei i Dag at finde haaber,

Saa er mig i det mindste Stilhed vis,

Og den har jeg behov! Lev vel saa længe!

Phaon.

Saa gaaer du altsaa?

Sappho.

Ansfer du —?

Phaon.

Lev vel!

Sappho (vender sig rask).

Lev vel! (gaaer ind i Grotten).

Syvende Scene.

Phaon (ene efter at have stirret en Stund for sig).

Har virkelig du — hun er borte,

Jeg er forvirret, øde, tungt mit Hoved!

(seer paa Græsbanken).

Her sad hun, her; det Barn i blide Blomst (sætter sig).

Her jeg mit Hoved lægge vil til Hvile.

(lægger udmattet Hovedet i Haanden).

T r e d i e A c t.

(Egn, som i de forrige Acter, Phaon ligger slumrende paa Græsbanken).

Første Scene.

Sappho (Kommer ud af Grotten).

Gorgiæves! vidt omsværme Tankerne,
 Og uden Tøring vende mig tilbage.
 Hvad jeg og gjør, hvad jeg endog begynder,
 Dog mig hint dybtforhadte Billed, som
 Jeg onsket at undflye, om det end var
 Langt over denne Jords de mørke Grændser
 Med friske Farver staar for hede Pande.
 Hvor han holdt hende, flynged Arm om hende,
 Og vigende hengivet nu hans Trængen,
 Hun paa hans Mund — bort! jeg det ei vil tænke.
 Alt Tanken tusindfold afliver mig.

Dog er jeg da ei baarlige mig at martre,
 Beklag, hvad vel er aldeles ei?
 Hvo veed, hvad let udslettet, flygtigt Indtryk
 Hvad Intet, lunefuldt ham drog til hende!
 Hvad, hastig svundet hen, som hastig fød,
 Bebreidelse og Forsæt ikke naae
 Hvo Maalestokken for hans Følelse
 Mig i dybtvorte Bryst at søge byder.

Med Qvindeilb ei maaler mandlig Elſkov,
 Hvo Liv og Elſkov kiænder, Mand, og Qvinde.
 Omſtiffeligt er Mandens barſte Sind,
 Og Livets Underdan, det verlendes.
 Fri træder han ind paa dets aabne Bane,
 Omſtrømmet rundt af Haabets Morgenrøde;
 Med Mod og Styrke, ſom med ſkiold og Sværd
 Udruſtet til den hæderkrandſte Kamp.
 For trang ham er det Indres ſtille Verden,
 Udad gaaer hans urolig vilde Stræben,
 Vel bukker han ſig, hvis han finder Elſkov,
 Den hulde Blomſt fra Jorden op at ſauke,
 Beſeer den, glædes ved den, ſtikker den
 Da kold til andre Seierſtegn paa Hielmen.
 Ei kiænder han den ſtille ſtarke Glød,
 Som Elſkov vækker i en Qvindes Barm,
 Hvordan al hendes Varen, Tænken, Attraa
 Alene dreier ſig om denne Punkt,
 Hvor alle Snſer, liig de unge Fugle,
 Der ængſtelig omſlagre Moderreden,
 Frygtsom beklemte vogte bly paa Elſkov,
 Som deres Bugge er og deres Grav;
 Hver hele Livet ſom en Edelſteen
 Om Halsen paa nyſødte Elſkov hanger.
 Han elſker, men der i hans vide Barm

Er Rum endnu til Andet, end blot Elfvov,
 Og meget, hvad der synes Qvinden Ubaad,
 Han sig som Spøg, og frie Lyst tillader.
 Et Kys, hvor det endog ham møder, han
 Sig stedse troer berettiget at tage,
 Vel flemt, at det er saa; men saa det er.

(Vender sig, og bliver Phaon vaer).

Ha! see i Rosenbuskens Skygger hist,
 Han er det jo, den yndige Forræder!
 Han sover! Ro og stille Munterhed
 Sig paa hans Pande blødelig har leiret,
 Saa aander ifkun uskylds fromme Slummer,
 Saa hæver sig kun ubetynget Bryst.
 Ja! elskede! din Slummer vil jeg troe,
 Hvad Ondt din Vaagen end fortæller mig,
 Tilgiv mig! naar i første Dieblis
 Jeg med Mistanke dig har krænket, Elskte,
 Naar jeg har troet, at nedrig Falskhed kunde
 Indgangen finde i saa rent et Tempel.
 Han smiler! see! hans Læber aabne sig,
 Et Navn i deres Munde synes svæve.
 Vaag op, og nævn opvaagnende din Sappho,
 Der dig omslynger! Vaagn.

(Hun kysser ham paa Panden).

Phaon (vaagner, aabner Armene, og siger med halv
tillukte Dine).

Melitta!

Sappho (styrter tilbage).

Ha!

Phaon.

Ha! hvo har vakt mig! hvo jeg avindsyg
De søde Drømmebilleder fra Panden,
Du Sappho! vær mig helsest! vel jeg Adste,
At Huldt stod ved min Side, derfor var
Mig Drømmens Afsyn og saa huldt! Du er
Saa mørk, hvad fattes dig! o jeg er glad.
Hvad ængstende betynged mig min Barm
Det snart vidunderlig fra mig er sunket.
Jeg aander atter ubeklemt og frei,
Dg liig den Arme, der ved bratte Styrtning
I Søens mørke Rige slynget blev,
Hvor Gru, og ængstlig dumpe Banghed herske,
Naar Bølgers Arm ham nu i Væiret hæver,
Dg nu det muntre gyldne Solens Lys,
Dg Lustens Lys, og Klangens glade Stemme,
Paa eengang spille om hans Sandser, saa
Jeg staar fryddrukken, salig, lykkelig,
Dg onsker, under Glæden synkende,
Meer Sandser, eller mindre Nydelse.

Sappho (som før).

Melitta!

Phaon.

Munter, Elſte! vær og glad!

Det er ſaa ſkønt her, o! ſaa himmeſt ſkønt!

Med bløde Binger Commeraſtnen daler

Udmattet huld paa ſtille Blomſtereng,

I Elſkøvs Tørſt gaaer Søen op og ned

Som Brud for Dagens Herre at modtage

Der alt mod Veſten ſtyrer Gangerne.

Et ſagte Viſt i ranke Popler leger,

Der kælende med jomfrulige Støtter,

Herover hvidſke Elſkøvs ſagte Helſen

Som ſagde de: vi elſke! gjør ſom Vi.

Sappho.

Paſt det paa ny mit Bryſt beſnige vil,

Dog nei! for dybt har jeg erkiændt hans Hierte.

Phaon.

Paa eengang er den Feberuus forſvunden,

Der alt ſaa lang en Tid mig qvælet har;

Dg tro mig! aldrig var jeg dig ſaa god,

Saa god i Sandhed, Sappho! ſom juſt nu.

Kom lad os være glade, Sappho! muntre!

Dog ſig, hvad tænker du om Drømme, Sappho?

Sappho.

De lyve, og jeg hader Eognere.

Phaon.

See! nys jeg havde, som jeg forhen sov,
 En underlig, en saare sælsom Drøm.
 Jeg fandt mig til Olympia henslyttet,
 Just saa som dengang, da jeg allerførst
 Dig flued ved det glade Kampspil der.
 Jeg stod i Kreds af fro heiræstet Folk,
 Omkring mig Bognenes og Kampens Tummel.
 Da led en Strengseleeg; og Alting tier,
 Du var det! du sang gylben Elfføvs Glæder,
 Dybt i mit Inderste blev jeg bevæget.
 Jeg styrter henimod dig — da betænk!
 Da kiænder jeg med eet dig ikke mere,
 End stod den der, den forrige Gestalt,
 End Purpuret flød om de trinde Skuldre,
 End hendes Lyra klang i hvide Haand;
 Men Ansigtet omflistes, det bortflyder,
 Som Taager drage om de høie blaa;
 Forsvunden Laurbærkrandsen var med eet,
 Alvoren svunden af den høie Pande;
 De Læber, som nys itoned Guddomsfange,
 De smilede nu med jordisk hulde Smil,
 Det Ansigt staalet fra en Pallas sig

Forvandler til et Barneansigt. Kort
 Du er det, og du er det ikke. Snart
 Du Sappho synes mig, og snart . . .

Sappho (frigende).

Melitta!

Phaon.

Du næsten skrækked mig — hvo har dig sagt,
 Det hende var? — jeg selv det vidste neppe,
 Du er bevæget; jeg . . .

(Sappho vinker ham med Haanden at gaae).

Phaon.

Hvad, jeg skal gaae?

Kun eet lad mig endnu dig sige, Sappho.

(Sappho vinker end eengang).

Phaon.

Du vil ei høre? jeg skal gaae? — jeg gaaer.

(gaaer).

Anden Scene.

Sappho (ene, efter en Pause).

Ku Buen Klang,

(flaaer Hænderne sammen over Brystet).

Og Pilen sidder her.

Hvo tvivler længer end! Klart er det, klart!

Hun lever i meneberiske Hierte,
 Hun svæver for hans blusellose Pande
 I hendes Hamm de Drømme klæde dem,
 Der smigrende den falskes Leie nærmes.
 Sappho forsmaaet for sin Slavindes Skyld!
 Forsmaaet! hvo! ved Himlen! og af hvem?
 Er jeg den samme Sappho da ei meer,
 Der Konger har for sine Fødder seet?
 Der legende med den tilbudne Krone
 De stolte saae og hørte, og — afviste.
 Den samme Sappho, hele Grækenland
 Som sit Alenobje høit med Jubel priste,
 O Daare! hvi nedsteeg jeg fra de Høie,
 Som Lauren kroner, hvor Castale risler,
 Med Stierneklang hvor Musers Chöre parres,
 Her ned i denne trangtbegrændste Dal,
 Hvor Armod hersker, Troløshed og Brøde.
 Hist oppe var min Plads, ved Skyerne;
 Her er ei Sted for mig, undtagen Graven;
 Hvem Guderne til Eiendom sig kaared,
 Ei med Jordborgerne i Lag sig gibe,
 Ei i det samme Bager Menneskers
 Og Overjordfæs Lod sig sammenblande.
 Af begge Verdner een du maa udbælge,
 Kan ei tilbagetræde, har du valgt.

Iffun eet Bid i Wrens gyldne Frugt
 Proserpinas Granatekærne liig,
 Dig evig til de stille Skygger knytter,
 Og aldrig du de Levende tilhører.
 Dig aldrig end saa hædlig Livet blinke,
 Med hulde Smigerlyd det for dig tone,
 Som Venfæb og som Elskov dig tillokke:
 Hold Ulyksalige! vil Roser bryde,
 Og trykker Torne dig for dem i Brystet.
 Jeg den vil see, den underfulde Skønhed,
 Der ved flig Seier over Sappho frydes!
 Hvad skal jeg troe, belyver mig mit Minde,
 Der, naar jeg spørger det, for mine Sandser
 Et toffet Barn med blysom Mine bringer?
 Med Dine, der bestandig søge Jorden,
 Med Læber lydende af Børnesnæl,
 Og Barmen tom, hvis arme Bølger end
 Kun lyst at lege, eller Frygt for Straf
 Af fløve Ro opbrække undertiden.
 Hvad eller undgik vel mit Blik hin Ynde,
 Der drager ham saa mægtig hende nær,
 Melitta! jeg vil hende see — Melitta!

Tredie Scene.

Eucharis. Sappho.

Eucharis.

Befaler du . . .

Sappho.

Jeg kaldte paa Melitta.

Hvor er hun?

Eucharis.

Hvor! paa hendes Stue, troer jeg.

Sappho.

Og søger Gensomhed? hvad gjør hun der?

Eucharis.

Jeg veed det ei! men sært er hendes Væsen,

Og fremmed hendes Færd alt hele Dagen.

I Morges var hun stille, græd bestandig;

Dog nys jeg hende fandt med muntert Blik,

Med Linned og med Klæder reent belæst,

Hvordan hun til den klare Bæk gik ned,

Der klar hist giennemstrømmer Myrthelunden.

Sappho.

Hun glædes ved sin Seir; kun mere, mere.

Eucharis.

Nysgiærrig at erfare, hvad hun søgte,

I stille Lund jeg sagte sneeg mig efter.

Jeg hende fandt.

Sappho.

Med ham?

Eucharis.

Med hvem?

Sappho.

Run mere.

Eucharis.

Jeg hende der fandt staae i klare Vand,
 Paa Bredden Klæderne laae rundt omkring.
 Opkiltet høit — hun ingen Lurer ventede —
 Hun øfte Vand med sine Hænder smaa,
 Omhyggelig hun Ansigt gneed og Arme,
 Der ved Soelkinneth giennem Bladene
 Af hendes Iver, og den haarde Maade,
 Hvormed den Lille iilsom rast gik frem,
 I lyse Purpur fyrig glødede.
 Som hun der stod, for en af sine Nympher
 En af de yngste havde Artemis . . .

Sappho.

Fortælling vil jeg høre, ikke Roes.

Eucharis.

Da Badets lange Værk nu var fuldbragt,
 Og tørret Ansigt, Bryst og Kind, gik hun
 Til Huset munter syngende tilbage.
 Og saa fordybet og i sig hensunket

At hun ei blev de Blåde vaer, jeg fasted
 Fra Dykningen for at forfrække hende,
 Da hun det naaede, gif hun paa sit Kammer,
 Og luffed; hvad hun gjør, jeg ikke veed,
 Kun hørte jeg i Skabe ivrig lede,
 Og derimellem toned munter Sang.

Sappho.

Hun sang — og Sappho! — nei! jeg græder ikke.
 Bring hende hid.

Eucharis.

Melitta.

Sappho.

Ta! hvem ellers?

Melitta! o et sødt et lifligt Navn

Et øretryllende et kjærligt Navn,

Melitta — Sappho — gaa! bring hende til mig.

(Eucharis gaaer).

Fjerde Scene.

Sappho (ene. Sætter sig paa Græsbanen, støtter
 Hovedet paa Haanden. Pause).

Jeg kan ei! Vee! Omsonst jeg Stolthed kalder,

I Stoltheds Sted mig svarer Kiærlighed.

(Synker tilbage i forrige Stilling).

Femte Scene.

Melitta. Sappho.

Melitta (kommer, simpelt men omhyggelig klædt, Noser i Brystet og i Haaret. Hun bliver staaende ved Indgangen, men træder, da Sappho ikke rører sig, nærmere).

Her er jeg.

Sappho (vender sig hurtig, og farer tilbage).

Ah! ved Himlen! hun er flion!

(Kaster Ansigtet skjult i begge Hænder paa Græsbenken.

Pause).

Melitta.

Du kaldte mig!

Sappho.

Hvor har hun smykket sig,

Den falske, hendes Boler at behage?

Med Møie jeg behersker end min Brede!

Hvad Fæst har dig i Dag saa festlig smykket.

Melitta.

En Fæst!

Sappho.

Hvortil da denne Pynt, de Blomster!

Melitta.

Saa ofte har du flændt, at jeg saa sjælden

Gaar med de Klæder, du saa rigelig

Mig skænket har, og stedse giærrig dem,
 Til anden Tid, til glade Dage sparer.
 Det faldt mig ind i Dag, og da nu just
 I Dag det er en saadan Glædes Dag,
 Gaa gif jeg hen, og pyntede mig lidet.

Sappho.

En Glædesdag! ei veed jeg dog hvorfor?

Melitta.

Hvorfor! — Ih nu! fordi du kom tilbage!
 At du — jeg veed ei ret — dog jeg er glad!

Sappho.

Utro!

Melitta.

Hvad sagde du!

Sappho.

Melitta, kom!

Vi ville rolig tale med hinanden.

Hvor gammel er du?

Melitta.

Vel du veed det selv,

Hvad sorgfuld Skiebne, Sappho! mig afbrød

Min Barndoms Kar; dem ingen Moder med

Omhyggelig Noiaagtighed har talt.

Dog troer jeg, det er sexten.

Sappho.

Nei! du lyver.

Melitta.

Seg!

Sappho.

Eger sandt ei!

Melitta.

Stedsse, høie Fruel

Sappho.

Du tæller femten knap.

Melitta.

Tør let saa være.

Sappho.

Saa ung i Aar, og skulde i Bedrag

Saa moden være alt! det kan ei være,

Saa stærk modsiges sig Naturen ei.

Umulig! nei jeg troer det ei — Melitta!

Erindrer du den Dag endnu, da man

For tretten Aar dig bragte først til mig.

Der havde vilde Mænd borttrøvet dig,

Du græd, du jamrede i høie Klager;

Jeg ynkede den hjemmeløse Lille,

Mig rørte hendes Graad; jeg Prisen bød,

Og, selv endnu et barnligt Bæsen, slatted

Dig med heed Kiærlighed til unge Bryst.

Man dig vil skille fra mig; dog du veegst ei;
 Omslynge de min Hals med dine Hænder,
 Til trøsterige Søvn opløste dem.
 Gendrer du dig denne Dag endnu?

Melitta.

D kunde nogentid jeg glemme den?

Sappho.

Da kort berester Febrens Slangeringe
 Gistaandende omsnoede dig, Melitta!
 Hvo var det, der de lange Nætter vaaged,
 Der eget Hoved gjorde dit til Pude,
 Der glemmende sig selv med Døden klæmped,
 For at fraklampe den det elskte Kov,
 Der klæmped sig med Angst og Qual det til.

Melitta.

Du var det, Sappho! hvad besad da jeg,
 Jeg dig, din Mildhed havde ei at takke?

Sappho.

Ei saa! herhen! hid til mit Bryst! herhen!
 Jeg vidste vel, du kan mig ei bedrøve,
 Med Villie mig, med Forsæt ei bedrøve!
 Lad vore Hjerter mod hinanden flaae,
 Lad Diet sig i Søstersie sænke,
 Lad os med Handen blande Ordene,

At fluffet Dre, ligestemte Bryst,
 Af Sindelagets Genklang sødt bedraget,
 I hver en Lyd af eiffelige Blanding
 Sig selv, men ei sit Ord erkjende maa.

Melitta.

O Sappho!

Sappho.

Saa! jeg mig bedrog! ei sandt?

Melitta.

Hvori?

Sappho.

Hvor kunde du? du kan ei! Neil

Melitta.

O Herkjerinde! hvad . . .

Sappho.

Du kunde! gaae!

Aflæg først de forfængelige Klæder

Ei kan jeg see dig saa! gaae! andre Klæder!

Slig broget Pynt mit Die saarer; gaae!

Melitta gik beskedn, som hun er

Saa mange Dækker pege paa fordækt.

Saa! Andre Klæder, siger jeg! kun gaae!

— Holdt! hvorhen gaaer du! bliv! see mig i Diet!

Hvorfor det Blik til Jorden! frygter du

Din Frues Die! du er ei saa bly!

Dengang da Phaon nys — Ha! rødmer du!
 Forræderſke! du har forraadt dig ſelv!
 Og nægter du det! ei din falſke Tunge,
 Jeg dine Rinders Vidnesbyrd vil troe,
 Gienſkinnet af formastelige Glammer,
 Der dybt dig brænde i dit Hyllerbryst.
 Uſalige! det var det da, hvorfor
 Du viiſte dig i Dag ſaa ſær ved Bordet,
 Hvad jeg antog for Tegn paa ſlysom Skam,
 En Snare var af liſtig Bolerſke,
 Der Hedderkoppen liig omſpandt ſit Kov.
 Saa ung end, og ſaa falſk; blid blomſtrende,
 Og Gift og Dynd alt i det onde Bryſt.
 Staa ei ſaa ſtum! Mon Ord ſkulde dig fatted!
 Kan Tungen, der kan ſtilke ſaa, ei hviſle?
 Giv mig et Svar!

Melitta.

Jeg veed ei, hvad du mener!

Sappho.

Ei! arme Barn! nu Taare! græd du ei!
 En hellig Ret for Smerte Taaren er.
 Tal du med Ord! det er vanhelliget;
 Men brug du ikke Uſtylds ſtumme Sprog;
 Saa deilig ſmykket, og ſaa brudeklædt!
 Bort med de Blomſter! bort! de due lidet,

Dil ilde fiulte Slange at tilhyle;
 Med med de Roser.

(Melitta tager stiltiende Krandsen af).

Mig giv du den Krands!

Dig til Erindring vil jeg den bevare,
 Afkalde tidlig visne Bladene,
 Jeg tænker paa din Drossel og min Lykke.
 Svi Naaner du den Rose paa dit Bryst?
 Læg den fra dig!

(Melitta træder tilbage).

Maaskee et Elfskovspant,

Bort med den!

Melitta (snaar begge Arme over Brystet, og dækker
 dermed Rosen).

Aldrig!

Sappho.

Begring er forgæves,

Giv Rosen.

Melitta (trykker Hænderne fast til Brystet og flyr
 for hende).

Dag mit Liv!

Sappho.

Ha falske Slange!

Og jeg kan stikke. (drager en Dolk).

Giv mig Rosen!

Melitta.

Guder!

I mig beskiærme da! I høie Guder!

Siette Scene.

Phaon. De Forrige.

Phaon.

Hvo kalder? — Du Melitta! — hort med Dolken!

(Pause).

Phaon.

Hvad var her? Sappho du!

Sappho.

Spørg hende her!

Phaon.

Melitta! havde du!

Melitta.

Min Skylden er.

Seg talte, som det ei Slavinden sammed.

Sappho.

Talst Brøde du dig ei paabyrde skal;

For trykkende paa dig den sande ligger;

Dee mig! behøved jeg engang dit Haimod.

(med stærk Tone).

Seg Rosen har begiært af hendes Bryst,
 At lyde hun forsmaaede.

Phaon.

Giorde hun!

Ved alle Guder! da hun giorde ret,
 Og ingen skal den Blomst frarøve hende.
 Seg hende selv den Kiante til Erindring
 Af en skøn Time, til et Kiandetegn,
 At ei i hvert et Bryst Medfølelsen
 For ufortient Ulykke udslukt er.
 En Honningdraabe i det Bæger, hende
 Af fremmed Overmod til Læben presses.
 Som Borgen for min indre Overtydning,
 At stille Sind er skønnest Dvindepryd,
 Og at Ustylds den muntre Blomsterfrands
 Er mere værd end Hædrens Laurbærkroner.
 Hun græder. O græd ei! Melittion.
 Har du og medbetalt de Taarer, da
 Af Slavehandlerne du købte hende?
 Dit hendes Legem er, kom, drøb du hende
 Men ingen Taare hende du afpresse.
 Betragter du mig med de milde Mine,
 Om Medynk trygler for den Medynkløse?
 Du kiander hende ei, den stolte ei!
 See! blinker ei en Dødt i hendes Haand?

Dg tvende andre end dybtstulte, ligge,
 Hift under de nedstunkne Dienlaage.

(tager Dolken op, der er gledet fra Sappho).

Mig dette Staal! jeg det vil bære her,
 Her paa det varme, det bedragne Bryst,
 Og naar et Billed af forgangne Dage
 Mig i sød Beemod træder frem for Sialen,
 Skal snart et Blik paa dette Staal mig læge.

Sappho (seer stivt paa ham).

Phaon!

Phaon.

O hør den søde Tone ei;

Den kun til Dolken smigrende dig lokker,
 Den og for mig har tonet. Længe alt
 Før jeg saae hende, Sangens Snarer hun
 Langt fra forvirrende omkring mig kasted,
 I gyldne Traade hun mig til sig drog,
 Og trods min Kampen mig alt tættere
 Omslynge de sagte Tryllefredse.
 Da jeg saae hende, da greb vilde Ruus
 Oprørte Sands, og villjeløs jeg bunden,
 Nedstyrtet for den stoltes Fod. Først Synet
 Af dig mig gav mig selv tilbage. Jeg
 Med Bæven mig i Circes Bolig saae,
 Og sølte alt min Nakke krummet. Dog

Var jeg endnu ei løst; hun maatte selv
 Selv hendes egen Trolddom sonderbryde.

Sappho (som endnu fædse seer stivt efter ham).
 Phaon!

Phaon.

Hør henbe ei! see ei til henbe!
 Med Diet som med Haanden dræber hun.

Melitta.

Hun græder!

Phaon.

Bort! hun fogler grædende.

Melitta.

Skal lidende for mig jeg see den elste.

Phaon.

Hun griber ogsaa mig! thi hastig bort!
 Før hun om dig end kaster sine Snarer.

(fører henbe bort).

Melitta.

Seg kan ei! Sappho!

Sappho (med opløst Stemme).

Kalder du, Melitta?

Melitta (vender om, og favner hendes Knæ).

Mig er det, Sappho! Her er Rosen; tag den!

Tag den! og tag mit Liv! hvor er din Dolk?

Phaon (iler til, river Rosen bort, som de begge holde,
og letter Melitta op).

Din er den, din! den ingen Gud dig røve.

(trækker Melitta afsted).

Rom! hurtig langt fra hende, bort!

(fører hende bort).

Sappho (med udstrakte Arme henveirende).

Phaon!

F i e r d e A c t.

(Fri Egn, som i de forrige Acter, Maanestjensnat).

Første Scene.

Sappho (kommer ind nedfænket i dybe Tanker. Hun
bliver staaende. Efter en Pause).

Er jeg endnu da til? endnu da Noget?

Det vide Alt da styrtes ikke sammen

I hint det frygtelige Dieblis?

Det Mørke, som mig rugende omfatter,

Det Natten da, og ikke Graven er!

Man siger dog, at en uhyre Smerte

Kan dræbe. Al! det er ei saa! Omkring mig

Det stille er, og Røstningerne tie,
 Forstummede er Livets muntre Toner;
 Ei høres Lyd fra ubevæget Løv;
 Og ensom, liig en seent forvildet Fremmed,
 Min Grædens Stemme giennem Ratten gaaer.
 Hvo og som Fuglene indslumre kunde
 Men langt, og længere, og ikke vaagne,
 I Skjødets af en fastre sødre Slummer,
 Hvor Alting, Alting sov, selv Pulsene,
 Ei Morgenstraale til ny Dval opvækker;
 Ei Utafnemmelig! hold! trød ei Slangen.

(Med dæmpet Stemme).

En græffelig Forbrydelse er Mord,
 Og Rov og Gniig, og hvad de alle hedde,
 Sin eddersvulne Hydras Hoveder,
 Som, aplede ved Afgrundens Luepol,
 Med deres Graade denne Jord forgifted!
 Vel er de rædsom fiændig giftig Udaad
 Dog een jeg kiænder, for hvis mørke Afstik
 De andre alle lilliehvide synes,
 Dens Ravn er utafnemmelighed; ene
 Den øver Alt, hvad hine enkelt giøre,
 Den lyver, røver, sviger, sværger falsk,
 Forraader, dræber! utafnemmelighed!
 Bæftiærmer mig I Guder for mig selv!

Det Indres skumle Xander vaagne op,
 Jernstængerne i Fængsel ryste de.
 Ham havde jeg af Glæbnen mig udbebet,
 Af alle Dødelige ham allene,
 Paa Menneskehedens Lind jeg vilde stilt ham
 Høit ham opløftet over alle Andre,
 Op over Grav, og Død, og Dødelighed,
 Paa Vrens Binger bære ham histover
 I Efterverdenens de lyse Hierner.
 Hvad jeg formaaer, og kan, og er, og hebber,
 Som Krands jeg om hans Hoved vilde vinde.
 Jeg til al Vøn kun eet mildt Ord begiærte,
 Og han! O Retsfæds Guder! I end leve!

(Som giennemfaret af en pludselig Tanke).
 I leve! ja! fra Eder kom den Tanke,
 Der lyssende sig trænger for min Siæl.
 Lad mig dig gribe! snare Guddomsbud!
 Fornemme flygtigt Ord af dine Læber,
 Til Chios, siger du, did skal Melitta;
 Til Chios, adskilt der fra den Forræder,
 Til Anger vende sit forledte Hierte,
 Med Elffovs Dval for Elffovsbrødes sone,
 Det være! Rhamnes! Rhamnes! ja! det være!
 Udsødelige! Tak for dette Vink,
 Jeg iler at udføre.

Uden Scene.

Rhannes. Sappho.

Rhannes.

Hvad besøft du?

Sappho.

Hun er mit Bærk; hvad var hun uden mig!
 Og hvo afstrætter Kunstneren sin Net,
 Det at forstyrre, hvad han selv har flabt?
 Forstyrre? — kan jeg? — Bee mig! hendes Lykke
 Staaer for min flrøbelige Haand for høit.
 Til Chios naar hans Elfkov følger hende,
 Er hun meer salig ei ved Trællearnen,
 End jeg i gylbne elfkovtomme Huus?
 At lide for det elffte er saa sødt,
 Og Haabet og Grindringen jo Roser
 Med Birkelighed af een Stamme er,
 Kun uden Torne! o forviser mig,
 Langt ud i Havets ubekjændte Tierner,
 Ud paa en Klippe, der steil og ufrugtbær
 Kun Skyer og kun Bølger kalder Nabo,
 Fra hver en Sti i Livet bærst adffilt.
 Kun af Grindringsbogen fletter mig
 De senestvundne Timer gunstig ud;
 Und mig kun Troen paa hans Kiærlighed,

Dg jeg min Skæbne prise vil, og glæd
 Beboe min Eensomhed, af! ikke eensom.
 Ved hver en Torn, der ridsed mine Fødder,
 I hver en Dval mig selv jeg vilde sige:
 O vidste han det! og: nu dig han mindes!
 Hvad gav han, dig at frelse! af! og Balsom
 Udgiød sig kælende i hvert et Saar.

R h a m n e s.

Du mig har kaldet, høie Herckerinde!

S a p p h o.

O Phaon, Phaon! hvad har jeg dig gjort?
 Saa rolig jeg i Digtning's Enge stod,
 Allene med min gyldne Strengelseeg.
 Paa alle Jordens Glæder ned jeg saae,
 Og til mig naaede ei dens Lidelser.
 Ei efter Limer, efter hulde Blomster,
 Indslettede i muntre Digtning's Krands,
 Jeg talte Flugt af aldrig stille Tid.
 Hvad jeg mit Dvab gav, gav det mig igien,
 Og evig Ungdom grændes om mit Hoved;
 Den haarde kommer da, med frække Hænder
 Han mig det gyldne Elør nedriver, drager
 Mig ned i øde Udørk, hvor rundt om
 Ei noget Fodtrin er, ei nogen Sti,
 Og nu da han den Gienstand ene er,

Der i hin Tomhed kraaler mig imøde,
 Unddrager han mig Haanden, af og flyer.

R h a m n e s.

O Frue! vil du her i Mørket dvale
 Ved vaade Pust af Nat og Havets Lust.

S a p p h o.

Beed du en værre Last, end Utaf er?

R h a m n e s.

Seg ei!

S a p p h o.

En mere giftig?

R h a m n e s.

Nei i Sandhed!

S a p p h o.

En mere værd Forbandelse og Straf.

R h a m n e s.

Den hver Forbandelse med Ret betynger.

S a p p h o.

Ei Sandt! ei sandt! de andre Laster alle

Hvæner, Løver, Tigre, Ulve, er,

Utaf er Slangen! ikke! den er Slangen!

Saa ffien, saa glat, saa broget, giftig! o!

R h a m n e s.

Kom ind! der inde du dig føler bedre,
Med Omforg Huset er til dig ubsmykket,
Og Phaon venter paa dig i dets Hal.

S a p p h o.

Hvad! Phaon venter mig?

R h a m n e s.

Ta Herkkerinde!

Jeg saae ham takkefuld gaae op og ned,
Snart stod han stille, med sig talte sagte,
Til Vindvet treen, og søgte giennem Ratten.

S a p p h o.

Han venter mig? o fiære! har han sagt det?
Paa mig han venter? Sappho!

R h a m n e s.

Det vel ikke!

Dog saae jeg ham staae ventende, og lytte!
Hvem skulde han da vente?

S a p p h o.

Hvem da? hvem?

Ei Sappho venter han! og dog forgiæves,
Rhamnes.

R h a m n e s.

Beherkkerinde!

Sappho.

Jeg paa Chios

En Gæstven, veed du, fra min Fader har.

Rhamnes.

Jeg veed det.

Sappho.

Løs i Hast fra Strand den Baad,

Der hist sig gynger i den nære Bugt;

Thi denne Nat maa du endnu til Chios.

Rhamnes.

Alene?

Sappho.

Nei!

Rhamnes.

Og hvo ledsager mig?

Sappho.

Hvad siger du?

Rhamnes.

Hvo med mig skal til Chios?

Sappho (fører ham til den anden Side af Skuepladsen).

Rom vær forsigtig, stille! hører du!

Gaa paa Melittas Kammer, og byd hende

Herhid at komme; Sappho hende kalder,

Dog stille, at han dig ei mærker.

Rhamnes.

Hvo!

Sappho.

Hvo? Phaon! følger hun.... (standser).

Rhamnes.

Hvad da?

Sappho.

Da bring

Du hende, med det Gode, eller Magt,
Men stille i den løste Baad, og bort
Afsted til Chios! strax paa Stedet bort!

Rhamnes.

Og der!

Sappho.

Du til min Gæstven giver hende;
Han hende vogte, til jeg hende kræver;
Og strængt — ei strængt han maa mig holde hende.
Hun er jo straffet noksom. Hører du!

Rhamnes.

Seg iler.

Sappho.

Dval du ei.

R h a m n e s.

Lev vel, o Sappho!

Os Morgenens alt finder langt herfra;

Tilfreds du med din Tiener være skal. (gaaer).

Tredie Scene.

S a p p h o (ene).

Han gaaer! endnu — nei! — af Sædvanen er

Besværlig — binder selv til det Forhadte.

(fordybet i Tanker).

Tys! Trin! Nei det var Binden! o! hvor bange

I formbevæget Bryst mig Hiertet banker,

Nu Stemmer — ha! hun kommer — og saa villig!

Ei ahner hun, at hun for sidste Gang —

Bort! jeg vil ei see hende! vil ei! kan ei! (hastig bort)

Fjerde Scene.

Melitta. R h a m n e s.

Melitta.

Her, sagde du, Beherskerinden var,

Hun er her ikke.

R h a m n e s.

Ikke! nei i Sandhed

End for kort siden var hun her. — Saa kom...

Melitta.

Hvorhen!

Rhamnes.

Hun kan maaffee henvandret være
Op ad Havbredden, hist ad Bugten til.

Melitta.

Der gaaer hun aldrig.

Rhamnes.

Dog maaffee i Dag.

Melitta.

Dg hvorfor da i Dag!

Rhamnes.

Hvorfor! ih nu

For!... at hun og gav netop mig det Hverv;
Jeg kan ei see paa hende? Dg hvad sige?

Melitta.

Du er saa selsom! Du dig vender bort,
Dg dine Mine vove ei, de Ord,
Du giver mig, med Blik frit at bekræfte,
Hvad er der, hvi du er saa ræd og ængstlig?
Sig mig, hvor Sappho er, at jeg mig nærmer;
Veed du det ei, saa lad mig gaae!

Rhamnes.

Nei holdt!

Du maa ei bort.

Melitta.

Hvorfor?

Rhamnes.

Du maa med mig.

Melitta.

Hvorhen?

Rhamnes.

Til — kom kun med til nære Bugt,

Du nok skal see.

Melitta.

O Gud! hvad er det?

Rhamnes.

Kom Pige! Midnat snarlig er forbi;

Det hæfter! Skynd du dig.

Melitta.

Hvad har du fore?

Bort skal jeg! bort herfra — ? til fierne Kyster.

Rhamnes.

Vær rolig Barn! til fierne Kyster? hvad

Dig falder ind? er Chios da saa fiernt?

Melitta.

Til Chios! aldrig!

Rhamnes.

Barn! det maa du vel;

Saa Herfærenden vil.

Melitta.

Du siger, Sappho!

Bort! hen til hende.

Rhamnes.

Nei!

Melitta.

For hendes Fødder.

Hun høre, dømme mig!

Rhamnes.

Ei her af Stedet!

Melitta.

Hvad Rhamnes! du?

Rhamnes.

Thi hvad! jeg kan ei Andet,

Befalet blev mig saa, og jeg adlyder.

Melitta.

Lad dig bevæge!

Rhamnes.

Ei! hvad nytter dig,

Om ogsaa i mit Die Taarer blinke,

Det maa dog være saa! thi flynd dig, Barn!

Melitta.

Her ligger jeg paa Knæ! lad dig bevæge,

Er ingen da, der hører, frelser mig? —

R h a m n e s.

Forgiæves! du mig raaber Huset vaagent.
Kom!

Melitta.

Alrig! ynkes Ingen over mig?

Femte Scene.

Phaon. De Forrige.

Phaon.

Det er Melittas Stemme! ha forvovne!
Mod hende rober du at løfte Haand?

(Rhamnes slipper Melitta).

Phaon.

Saa fluffed dog min Anelse mig ei,
Da jeg dig saae med sagte Speiderblikke,
Tiig Ulven, snige dig i hendes Nærhed.
Dog du dig hist forregned, bistre Ulv,
End vaager Hyrden; og Fordærv dig nærmes.

R h a m n e s.

Kun Herkerindens Hverv jeg lyder, Herre!

Phaon.

Hvad! Sapphos Hverv? hun dig befalte det!
O Sappho! Sappho! jeg erkiænder dig;
Desværre dog for silde; hvi for silde?

End er det Tid at rykke Baandene
 Af mig og hende; og jeg vil, ved Himlen!
 Du fremmed Ondskab's alt for rede Tiener
 Hvorfor — Melitta! du er bleeg, du zitterer.

Melitta.

O mig er vel!

Phaon.

Træl! tak du Guderne

Ei mindste Steen blot ridsed hendes Fod,
 Ved Himlen! hver en Taare skulde du
 Da med et Dødsul have mig betalt. —
 Du synes mattet, hæld du dig til mig!
 Meer fast en Støtte ingensteds du finder.
 See hid, forvorpne! dette hulde Bæsen,
 Det Himlens Billede du vilde saare!

Rharnes.

Ei saare?

Phaon.

Og hvad da?

Rharnes.

Kun — dog tilgiv

Hvad jeg har villet, kan jeg ei fuldbyrde;
 Thi lad mig gaar.

Phaon (Slipper Melitta).

Bed alle Guder, nei!

Mig lyfter eders Ondskab's Maal at kiænde:

Hvad vilde du?

Rhames.

Hun skulde bort.

Phaon.

Hvorhen?

Rhames.

Til — det Beherskerindens Rødom er.

Phaon.

Du det ei siger.

Rhames.

Her hun det indslutted,

Gæst det bevarer hendes Tieners Bryst.

Phaon.

Hint Tjern det aabne da! takkee dig, Sappho!

Imod dig selv du selv mig Vaaben gav.

(drager Dolken).

Fordølg det længer ei! du seer mig færdig

Det strængtillukte Siemme at opbryde.

Melitta.

O Kaan ham! jeg til Ghios skulde hen.

Phaon.

Til Ghios?

Melitta.

Der en Gæstven var af Sappho,
Han hende vel Melitta vogte skulde.

Phaon.

Hvad! over Hav?

Melitta.

En Baad i Bugten hist.

Phaon.

En Baad —

Melitta.

Saa sagde han! ei saa? min Fader.

Rhamnes.

Kald mig ei Fader, uerkjæntlige!

Der fræk forraader din Beherskerinde.

Phaon.

En Baad?

Melitta.

Hvad jeg har giort, at du mig Fialder?

(til Rhamnes).

Han spurgte jo.

Phaon.

En Baad — det være — Varslet

Antager jeg. Fra Eder, gode Gæder!

For seent forstaaer jeg Eders hulde Maning.

Hu n er det, eller ingen her paa Torden,

Der bærer i sit Bryst den anden Halvdeel
Af det, her længselfuldt i Barmen banked.

S selv mig viste Vej! jeg den vil gaae.

Melitta! ja du skal til Chios; ja!

Dog ene ei, med mig, ved Phaons Side.

Melitta.

Med ham!

Phaon.

Forlad det fiendtlig barste Land,
Hvor Vind, Had, og hvor Hævngierrighedens
Medusehoved trænges i dit Fieb,

Hvor dig din Fiende Ulivsfnarer lægger.

Kom! Baaden hist — her Mod, og Kraft, og Styrke
Dig at beskiærme, var det mod en Verden.

(tager hende fat).

Melitta (ængstlig til Rhamnes).

Rhamnes!

Rhamnes.

Betænk dog Herre!

Phaon.

Selv betænk,

Hvad du har vilbet! i min Haand du er.

Rhamnes.

Hun, Herre! Sapphos er.

Phaon.

Min er hun, Sogner!
(til Melitta).

Kom, følg!

Rhannes.

Beboerne af denne De,

De Sappho sgm et Fyrstehoved ære,
Bestandig rede paa det første Hielptraab
I Baaben at beskytte Sapphos Døtrin,
Et Ord af mig, og hundrede opløste . . .

Phaon.

Du ret mig maner; nær jeg havde glemt,
Hos hvem jeg er, og hvor; — du gaar med os.

Rhannes.

Seg, Herre!

Phaon.

Du, dog kun til Havets Bred.

Seg flige Tienre ei misunder Sappho.
Naar vi er i Behold, vend du tilbage,
Fortæl da, hvad er fleet, og — dog alt nok!
Du følger.

Rhannes.

Aldrig! Nei!

Phaon.

Seg har dog, troer jeg,
Hvad mig skal Lydighed forkæffe.

Rhamnes (nærmes Huset).

Vold!

Phaon (træder i Veien for ham, og gaaer med Dolken
ind paa ham).

Saa faer da hen; da selv du vil det saa;
En ringe Priis for denne Rennes Frelse,
Er den forvorpnes Undergang.

Melitta.

Hold inde!

Phaon.

Naar han adlyder.

Rhamnes (der har dræget sig paa modsat Side tilbage).

O vee! vee min Velde!

At Kraft og Villie ikke meer er eet.

Phaon.

Nu Pige! kom!

Melitta.

Hvorhen?

Phaon.

Til Skibs. Afsted!

Melitta (iler fra ham i Forgrunden).

O Gud! skal jeg . . .

Phaon.

Bort! det Fierne strækker

Os skjærmforjettende sin Arm imøde,
 Høst over det ældgamle Hav det graa
 Boer Sikkerhed og Ro, og Kiærlighed,
 O følg mig! under brede Lindetag,
 Forældres stille Huus der stille flygger,
 Sig hvalve, Elskede! vor Lykkes Tempel.
 (griber hende).

Hvad! bæver du! o bæve kun, hulde Brud
 Din Brudgoms Haand omslynget holder dig.
 Kom! følger du mig ei, ved alle Guder!
 Paa disse Hænder jeg herfra dig bærer,
 Og bort, og bort! og indtil Verdens Ende.

Melitta.

O Phaon!

Phaon.

Bort! os blinke Stierner venlig,
 Op bruser Søen, lune Lufte vifte,
 Og Amphitrite Kiærlighed er hulb.
 (til Rhamnes).

Foran du.

Rhamnes.

Herre!

Phaon.

Blid, dit Liv det gælder.

(Alle bort).

Siette Scene.

(En Pause, derpaa sees Eucharis paa Trinene).

Eucharis.

Rhamnes! (kommer ned).

Mig syntes, jeg hans Stemme hørte.

Nei! her er ingen; jeg mig har bedraget.

Forvirrende fra Sapphos Hiemkomst synes

En ond Aand over hendes Huus at raade.

Sty, ængstlig, flye Beboerne hinanden

Mistanke, Kummer ligger paa hver Pande.

Melitta søgte jeg; tomt fandt jeg Leiet,

Gensom omvanker Fruen giennem Ratten.

Her Rhamnes Stemme, og han ikke selv!

D at det først var Morgen! tys.

Rhamnes langt borte).

Til Hielp!

Eucharis.

Man kalder.

Rhamnes (nærmere).

Hid!

Eucharis.

Ga Rhamnes!

Rhamnes (nær).

Sapphos Trælle!

Eucharis.

Han er reent aandeløs! Hvad er der, Rhamnes?

Syvende Scene.

Rhamnes (iilfom). Eucharis.

Rhamnes.

Op! op af bløde Leie, Benner! hid!

Op efter Rømningerne! Hielp!

Eucharis.

Siig dog!

Rhamnes.

Spørg ei! kald Sappho! kald paa Tjenerne!

Eucharis.

Hvorfor?

Rhamnes.

Til Ord er ingen Tid! gaa kun!

Gaa, væk det hele Hus, gaa, ill og frels!

Eucharis.

Hvad er det dog (op ad Trinene).

R h a m n e s.

Jeg kan ei meer! Forrædre!

Hoverer ikke! Havets fromme Guder

Saa afstyrbelig Handling gierne hævne.

(*efterhaanden kommer adskillige Tienere*).

Snart ned i Dalen! vækker Dølerne!

Høit giver Nødens, Bistandsraabets Tegn

D spørg ei! hørt! og lader Nødsfrig lyde. (de gaae).

Attende Scene.

Sappho. De Forrige.

Sappho.

Hvad Skrafløb toner giennem stille Nat,

Og falder Søvnfordriver Rummer i

Hans Kald! hvo uden mig har her at flage?

R h a m n e s.

O Herckerinde! jeg.

Sappho.

Du, Rhamnes! her!

Og hvor er hun?

R h a m n e s.

Melitta!

Sappho.

Ja ja!

R h a m n e s.

Borte.

S a p p h o.

Hun borte! og du her dog?

R h a m n e s.

Flygtet med...

S a p p h o.

Hold inde!

R h a m n e s.

Flyet med Phaon.

S a p p h o.

Nei!

R h a m n e s.

Saa er det.

Han overvaldebe min svage Elde;

Og i den samme Baad, mig var beredet,

Han fører nu sit Bytte over Bølgen.

S a p p h o.

Du lyver!

R h a m n e s.

Gid jeg løi! løi dennegang!

S a p p h o.

Hvor blev da Ebers Torden, evige Guder!

Har I da Dvaler kun for Sapphos Hierte?

Er Havnens Dre dødt, og lam dens Arm?
 Ned! ned med eders hævneriske Straale
 Herned paa de Forrædres Tindinger!
 Knuus dem, I Guder, som I mig har knuust.
 Omsonst! ei knitrer Lyn i stille Luft,
 I Lovet risle boleriske Vinde;
 Og paa de brede Arme bærer Søen
 Fra Kysten vuggende hin Elfsøvs Baab,
 Der er ei Hielp! hielp, Sappho! du dig selv.
 (Skuepladsen er lidt efter lidt fyldt med Slaver og
 Landboer med Blus).

Ha disse her! hav Tak, I troe! hav Tak!
 Hvad Guder nægte, Mennesker mig give.
 Op mine Venner! hævner eders Sappho!
 Hvis jeg var Eder fiar! nu viser det!

(gaar om iblandt dem).

Du Myron soer mig tit, og du Terpander —
 Grindrer Lyhas du end Sangen — Pheres —
 Og du Xenarchos — alle mine Venner!
 Ned ned til Havets Bred! bemander Skibe,
 Forsølger vindsnart de Forrædres Spor;
 Tænk! jeg i Dvaler venter her paa Eder,
 Hvert Dieblis, til I tilbage vende,
 Mig borer hundred Dolke i min Barm.
 Hvo mig dem bringer, hvo den Fryd mig skaffer,

Sig mine Mine bore kan i hans,
 At jeg kan spørge ham: hvad har jeg gjort dig,
 (brister i Taare)

At du mig dræber! Nei! kun Harm og Havn!
 Hvo mig dem bringer, tage alt mit Guld,
 Mit Liv! afsted! paa Bindens Binger bort!
 En Landmand.

Med ham kun komme vi igien.

Sappho.

Tak Eder!

(til de bortgaaende).

Mit Liv er nu neblagt i Eders Haand,
 Lad mine Dnster eders Fod bevinge,
 Og lad min Havn forstærke Eders Arm;
 Kun snart! kun snart! ved alle Guder snart!
 (Tienere og Landboere bort).

Sappho (med Hænderne over Brystet).

De gaae! nu er mig vel — nu vil jeg hvile.

Eucharis.

Du zitterer.

Thamnes.

See! du vakler, Sappho.

Eucharis (griber den segnende i sine Arme).

Guder!

Sappho (i Eucharis Arme).

O lad mig synke! hvorfor holde mig?

Femte Act.

(Egn, som i de forrige Acter, Dagbrækning).

Første Scene.

Sappho (sidder halvliggende paa Græsbanken, og stirrer ubevægelig hen for sig. I nogen Fraftand staaer Eucharis, længer tilbage adskillige Slaver inder. Rharnes kommer).

Eucharis (med Fingren paa Munden).

Yes!

Rharnes.

Gøvet Sappho?

Eucharis.

Hinene staae aabne,

Dg Kroppen vaager, Anden synes kun

At sove; saa hun ligger trende Timer,

Dg røres ei.

Rharnes.

I ind dog hende....

Eucharis.

Jeg

Forsøgte det; hun vil ei. Dg end intet?

Rhamnes.

End ei! saa langt, som Diet naaer, kun Hav

Dg Stær, ei det mindste Spor af Skib.

Sappho (seer op).

Skib! hvor!

Rhamnes.

End saae vi intet, Herikerinde!

Sappho (synker tilbage).

End ei! end ei!

Rhamnes.

Riæl daander Morgenlusten,

Lillad os, at vi dig i dit Gemak...

Sappho (ryster nægtende paa Hovedet).

Rhamnes.

Lad dig bevæge, følg med mig i Huset!

Sappho (ryster end eengang).

Rhamnes (brager sig tilbage).

Du vil! — mig stærrer hendes Syn i Hjertet.

Eucharis.

See hist! hvi stimles Folket der?

R h a m n e s.

Lab see!

E u c h a r i s.

Ad Kysten fremmer Alt! jeg troer, de komme.

S a p p h o (springer op).

Ha! (under det følgende, staaer hun i angstlig lyttende
Stilling tilbagebøiet).

E u c h a r i s.

Erin til Klippen hist, og see da ad;
Maaskee du viner dem.

R h a m n e s.

Vel! jeg vil see.

(stiger op paa en Høi paa Strandbredden):

E u c h a r i s.

Stu snart! snart! seer du...

R h a m n e s.

Taf see Guberne!

De komme.

S a p p h o.

Ah!

R h a m n e s.

Den Forbevoxne Ddde,

Der sig paa venstre langt i Vandet strækker,

Mig det velkomne Syn forhen tilbakke;

En Hær af Baade vrimler blandt hinanden
Med raske Hareslag ad Kysten til.

Eucharis.

Og de undvigte! er de mellem dem?

Rhannes.

Mig blænder Solen; jeg det ei erkjender!

Dog holdt! en Baad hist nærmes Kysten alt,

Sendt i Forveien ned det glade Budskab!

Nu laae den til. Det Hyrden er fra Dalen.

Han svinger Staven — Sikker! de er fangne.

Herhid! min Ven! herhid! — her kommer ha!

(stiger ned).

Eucharis.

Beherskerinde, vær nu rolig, fattet!

Anden Scene.

En Landmand. De Forrige.

Landmanden.

Hil, hil dig Sappho!

Eucharis.

Er han fangen?

Landmanden.

Ja!

Rhannes.

Hvor da?

Eucharis.

Hvordan?

Landmanden.

De havde dygtigt Forspring,

Og han forstaaer at roe. Snart, troede jeg,

Vi vilde ingensinde dem indhente;

Dog endelig alt i den høie Sø vi sønd

Hans Baad, og rast paa Jagt nu efter den.

Snart er den hentet ind, og strax omringet.

Vi bede ham at vende! Han vil ei;

Og griber med den venstre Haand sin Pige,

I Høire svingende det blanke Staal.

Besøel I noget, høie Frue!

Sappho (vinker at blive ved).

Nei!

Landmanden.

Og svinger Staalet truende mod os,

Til kun et Kareslag, der giælbte ham,

Den lille Pige over Panden traf.

(Sappho holder Haanden for Dinene).

Hun synker, han i Arme tager hende,

Vi nytte Diebliffet, rast ombord,

Og gribe ham, og bringe ham tilbage.

De staae i Land alt. See I begge der,

Den lille Pige raver tumlende.

Sappho.

Ha! ikke hid!

Rhannes.

Hvor da? de komme alt.

Sappho.

Hov frelser mig for Synet af ham, Piger!

Du Aphrodite! Kierm din Dienerinde!

(Hun iler til Baggrunden, og omslynger Altret. Dienerne staaer rundt om hende).

Tredie Scene.

Phaon, der fører Melitta. Landsfolk. Sappho
med Sine i Baggrunden.

Phaon.

Ha! ingen vove denne at berøre!

Ei værgeløs jeg er, endstianndt afvæbnet,

Til hendes Værn den Haand en Kælle bliver,

Og hver af mine Lemmer til en Arm.

Kom hid Melitta! herhid! skal du ei!

Dig intet Ondt skal skee, imens jeg aanber.

Forvorpne! kunde I det Hoved saare,

Det uskylds rene Hoved, og er Mand!

Saa grusom tænkte jeg mig høit en Kvinde,

En svag, en frygtfom, en opagget Kvinde,

Du, du slog efter hende. Jeg dig frænder!

Bort, bort fra mig; at Sønnens Guder jeg
 Ei foregribeude for Røvet sviger.
 Hvorledes er det!

Melitta.

Godt!

Phaon.

Dit Blik det nægter.

Den Zittren, denne Blegheb høit forraader
 Den første Lagn, din Labe fremsført har,
 Forsøg ei paa i mig at dæmpe Harmen,
 Du til ny Ild oppuster Luerne.

Her sæt du dig paa denne Græsbank, her
 Hvor mig dit milde himmelflare Die
 Smødestraalede den første Gang,
 Og Dagens gyldne Morgenstraale liig
 Afløste af mig Sønnens mørke Baand,
 Hvori hin Koglerste mig havde sunget.
 Her Kærlighed sit hulde Værk begyndte,
 Paa dette Sted det vorde og fuldbragt.
 Tal! hvor er Sappho!

Melitta.

Phaon! talb ei henbei

Phaon.

Vær rolig! er jeg ei fribaaren Mand!
 Hvo hende gav den Ret mit Fieb at hæmme?

Dømsstole er der end i Grækenland,
 Med Rædsel skal den Stolte det erfare.
 Til Sappho hen!

Landmanden.

Du bliver!

Phaon.

Hvo mig holder?

Hvo!

Landmanden.

Vi, vi alle her!

Phaon.

Jeg er fri Mand.

Landmanden.

Det var du! nu du faldet er i Straf.

Phaon.

I Straf jeg! og hvorfor?

Landmanden.

Slavindens Ran

Opkalder Lovene til Hævn mod dig.

Phaon.

For hende, forbre Sappho Løsepenge!

Jeg vil betale, var det Græsus Skatte.

Landmanden.

Gun har at forbre, ikke du at hyde.

Phaon.

Er I saa tanne, at en Qvindes Havn
Mands hænder I taalmodige vil laane,
Og Kiærlighedens Vexeluner tiene.
Mig hielper! thi mig vederfares Uret.

Landmanden.

Ret — eller Uret — Sappho vil afgjøre.

Phaon.

Saa gamle! taler du, og rødmer ikke?
Hvo er da Sappho, at du hendes Tunge
Paa Retsarbs Veieftaal for Tungen holder?
Er hun her Herkærinde?

Landmanden.

Det er hun;

Ei for hun byder, men vi tiene hende.

Phaon.

Saa har hun og omspundet Eder alle?
Jeg vil dog see, hvorvidt den Trolddom gaaer.

(gaar mod Huset).

Til hende!

Landmanden.

Bort!

Phaon.

Korgiæves I mig true.

Jeg maa see hende. Sappho! viis du dig!

Hvor er du! eller zitterer du for mig?

Ha! hist ved Altret hendes Slavers Række!

Hun er det! du undgaaer mig ei! — til mig!

(giennembryder Mængden. Ogsaa Slavindernes Kreds
aabner sig. Sappho ligger henstunken paa Altret's Trin).

Landmanden.

Du vover, ubesindig frække Dreng!

Phaon.

Hvad vil du her paa Gubers Altertrin!

De høre ikke Ondskab's Graad. — Staa op!

(Han tager fat paa hende. Ved hans Berørelse seer
Sappho i Væiret, og iler med flyvende Skridt uden at
see paa ham, ad Forgrunden).

Phaon (følger).

Unbviger du mig! du maa give Svar.

Ha bøv du kun! Tid er det nu at have.

Veed du, hvad du har gjort! med hvilken Ret

Forbrister du dig, mig, den frie Mand,

Der ingen hører til sig selv undtagen,

Her i formastelige Baand at holde?

Her disse der, i ubevante Baaben,

Har du udsendt dem! har du det! tal dog!

Saa stum! stum Digterindens søde Labe!

Sappho.

Det er formeget.

Phaon.

Kinden rødmer sig
 Af Vredens hele Luer overflammet.
 Ret, kast du Maffen bort, vær, hvad du er.
 Og ras, og drøb! du hykleriske Circe.

Sappho.

Det er for meget! væbne dig, mit Hierte!

Phaon.

Giv mig et Svar! har du udstiftet disse?

Sappho (til Rhamnes).

Gaa hen, og hent Glavinden mig tilbage!
 Kun hende lod jeg søge, ingen Anden.

Phaon.

Bort! ingen driste sig at nærmes hende!
 Kræv Løsepenge! ikke er jeg riig,
 Forældre dog og Venner villig fatte,
 Min Lykke af din Giærrighed at købe.

Sappho (endnu stedse fravendt).

Ei Guld begiærer jeg! kun Mit. Hun bliver.

Phaon.

Hun bliver ei! ved alle Guder! Nei!
 Du selv din Ret paa hende har forbrudt,
 Da du mod hendes Barm opløstet Dolken!
 Du hendes Tieneste, ei Liv har kjøbt;
 Trøer du, at i din Haand jeg hende lod?

Endnu eengang, fræv Løsepenge, og
Lad hende løs.

Sappho (til Rhamnes).

Gior, hvad jeg dig befalte.

Phaon.

Bort! Døden rører du, som rører hende!

Er da din Barm saa reent Umenneskets,

At den ved Lidelser ei mere røres?

Bryd Lyren sønder, ædderfulde Slange!

Din Læbe tone ingensinde Sang!

Du Digtning's gyldne Gaver har forbrudt,

Banhellige ei mere Kunstens Navn!

Uf Livets Blade skal den Blomsten være,

Der høit, som de meest reene Kræfters Barn

I Luften blaa sit Balsomhoved løfter

Mød Stierne dem den er bannaet efter.

Som giftig Skarntyd du har anvendt den

For bister at fordærve dine Fiender.

Hvor anderledes malte ei jeg Taabe

Mig Sappho for i aarle skønne Dage!

Blød var, som hendes Sang, forklaret And

Og Hiertet lydesrit, som hendes Qvad.

Den samme Bellyb, som fra Læben valedes,

Og vuggede sig følgende i Brystet.

Mig Melodie var hendes hele Væsen.
 Hvo har dig da med Troldomsflag forvandlet?
 Ha vend ei dine Blikke fra mig!
 See du paa mig! lad mig dit Ansigt se,
 At jeg erkjender, om det er dig selv;
 Om det de Læber er, min Mund berørte,
 Om det det Øie, der saa mildt mig smilede,
 Om Sappho, det er dig! dig Sappho!
 (Han tager hendes Arm og vender hende mod sig. Hun
 seer i Været; hans Øie træffer hendes).

Sappho (sarer hurtig sammen).

See mig!

Phaon.

Det er end dig! ja! det var Sapphos Stemme;
 Hvad jeg har sagt, henveire Vindene!
 Der ikke skal i Hjertet Rødder slaae.
 O klart det bliver, klart for dette Blik,
 Liig Solen efter Uværsstørme straalet
 Udaf Nærværenheds udtømte Skyer
 Forgangenheden i den gamle Glæde.
 Vær du mig hellig, fionne Lids Grindring,
 Du er mig atter, hvad du eengang var mig,
 Før jeg dig havde seet, i fjerne Hiemstavn,
 Det Gudsdomsbilled, jeg vildfarende

Saa længe kun holdt for et Menneſkſkſgt.

Blis, ſom Gubinde dig; ſign, Sappho! ſign!

Sappho.

Bedrager!

Phaon.

Nei! i Sandhed er jeg ikke;

Swor jeg dig Elſkov, var det ei Bedrag;

Jeg elſker dig, ſom man vel Guberne,

Som man det Gode elſker, og det Skønne.

Med Hiere hold, Sappho, Fælledeſkab!

Uſtraffet man fra Gubers Maaltid ei

Nedſtiger i de Dødeliges Kreds.

Den Arm, hvori den gyldne Lyra hvilede,

Indviet er, den ſavne intet lavt!

Sappho (vendt fra ham).

Ned da i Havets Grund med gyldne Lyra,

Lilkiøbes Lur til ſaadan Pris dens Cie.

Phaon.

Jeg ravede i dumpe Drukkenskab,

I mørke Stid med Verden og med mig.

Forgiæves jeg de Føtelſer opſøgte,

Som jeg i Søvnne trøede, men ei vare.

Du ſtod for mig et ubegribeligt Billede

Til hvem det hæn, fra hvem det atter hørte

Mig med usynligt Baand almagtig brog.
 Du var — for Lav min Brede troede dig,
 For høi dig Tanken kalder — for min Elfv?
 Sig kun det Lige fører let og vel.
 Da saak jeg hende, og høit sprang mod hende,
 Mit Inderskes de dybe Kilder alle,
 Der flandsende før nægted deres Stråale.
 Kom hid, Melittion! kom hid til hende;
 D vær ei bange, hun er mild og god.
 Afslør dit Dies glimrende Christal,
 At hun dig skue kan i fromme Bryst,
 Og uden Lyde glad erkende dig.

Melitta (nærmes bly).

Beherskerinde!

Sappho (holder hende fra sig).

Bort fra mig!

Melitta.

Hun vrebess.

Phaon.

Saa var hun dog det, hvad at troe jeg flyede.
 Kom hid Melittion! kom ved min Side.
 Du ei bønfulde hende! ei den Stolte
 For mine Dine skal fornærme dig.
 Du ei bønfulde! hun dit Værd ei kender,
 Ei sit; thi ellers stum paa sine Ane

Hun, Brøden udfyld, vilde hylde dig,

Herhid til mig! herhid!

Melitta.

Nei lad mig knæle,

Som vel det sommer Barnet for sin Moder.

Dg hvis Straf tykkes hende ret, hun straffe!

Jeg ei mod hendes Villie skal murre.

Phaon.

Ei ene dig, og mig tilhører du,

Dg mig du ved den Ydmængd fornædtrer,

End gives Midler, det os at tiltvinge,

Som vranten barst hun nægter vores Bøn.

Melitta.

O var end saa! mig hendes Skjænt kun fryder,

Aftvunget høiest Lykke var mig Byrde.

Her vil jeg knæle, til et Mildheds Blik

Et Gødheds Ord Tilgivelse forkynder;

Hvor tit alt laae jeg her paa dette Sted,

Dg stedse glad jeg reiste mig igien.

Ei grædende hun nu mig vil bortstikke.

See elskte Frue! see ned til dit Barn!

(Cappho staaer med Ansigtet lænet paa Eucharis Skulder)

Phaon.

Du hende høre kan, staae kold og stum?

Melitta.

Ei er hun fald, om hendes Mund end tier;
Jeg til mit Hierte føler Hendes tale.

Vær Dommer, Sappho! mellem mig og ham.

Vyd mig ham følge! og jeg følger ham.

Vyd mig at flye ham! Alt, I Guder Alt!

Du zitterer, Sappho! hører du mig ikke?

Phaon (omflynger Melitta og knæler ligeledes).

Mennesker Elskov, Guder Trefrygt!

Giv os, hvad vort er, og tag hen, hvad bit.

Betænk du, hvad du gjør, og hvo du er.

(Sappho farer op ved de sidste Ord, og seer skilt paa de
knælende, vender sig derpaa hurtig om, og gaaer).

Melitta.

See mig! hun flyer; hun har forskudt sit Barn.

(Sappho gaaer, Eucharis og Lerner følge).

Fjerde Scene.

De Forrige, uden Sappho og Eucharis.

Phaon.

Staa op, mit Barn! bønfaald ei Mennesker.

End Guderne vi have, og os selv.

Melitta.

Ei kan jeg leve, naar hun mig fordommer;

Bestandig hendes Døie var mit Speil,

For det jeg prøved Daad og Følelser,
 Det nu mig viser egen Misgestalt.
 Hvad maa hun lide, den fornærmed Brude!

Phaon.

Din Følelse du laaner hende. I
 Den Stoltes Bryst sig andre Velger reise.

Melitta.

Skiondt stolt hun synes, god hun var mig steds,
 Om tit end streng; den skarpe Hylster glemte
 Bestandig mig en sød en liflig Frugt.
 Vee mig, jeg nogentid det kunde glemme!

Rhames.

Ta! vee dig, at du nogentid det glemte.

Phaon.

Hvad zittre I! saa mild I kende hende.

Rhames.

Hun vrebdes, da hun gif; og grændseløs
 Som hendes Omhed Brede er! Vee Eder.

Phaon.

Hvad kan hun true?

Rhames.

Rømt Glavindes Død.

Phaon.

Hvo siger saa?

R h a m n e s.

Saa sig Landets Love.

P h a o n.

Jeg kjærmer hende.

R h a m n e s.

Du! hvo kjærmer dig?

P h a o n.

Og aabned Jorden her for mig sit Svælg,

Og tordned Havet at opsluge mig,

Formaaede hun endog Naturens Kræfter

I rædsomt Forbund mod mig at forene

Fast holdt jeg denne, lo ad hendes Brede,

Foragted hende selv, og hendes Trudsler.

R h a m n e s.

Foragted? Sappho! og hvo er da du,

Der tør dit Ord i Veieskaalen lægge,

Hvor Menneskheden veier sine Første,

Tør tale der, hvor Grækenland har talt?

Kortsynte, kaade Gial! troer hende værbløs,

Da Maalestok til hendes Værd du fattes;

Alenobjet kalder blindt, naar Diet er det;

At hun dig elsked, op til sig af Støvet

Den utaknemmelige Slange hæved,

Med giftig Tand der nager hendes Hierte,

At hendes Riigdom hun paa dig bortødsled,

Der ei har Sands for flige Skattes Værd,

Det ene er en Plet paa hendes Levnets

Selv Kvind ei paafiger hende anden.

Tal ei! selv denne Trods, i den du nu

Opsætter dig mod hende, er ei din!

Hvor havde du vel af din Nedrighed,

Iblandt forglemte den forglemteste,

Mod Hellas Smykke dristet dig at murre?

At hun saae til dig, det dig gav den Stoltthed,

Med hvilken nu du ned paa hende seer.

Ph a o n.

Jeg Digtning's Roes ei hende vil afstøfte.

R h a m n e s.

Det vil du ei! dog ei! som du det kunde,

Høit hun imellem Stierne sit Navn

Med Demantbogstaver antegnet har;

Dg kun med Stierne det vil udslukkes!

I fierne Tider, mellem Fremmede,

Naar disse møre Skiul hensmulne længe!

Dg vore Grave selv er ikke meer,

End Sapphos Sang fra Læberne vil tone,

Endnu vil leve hendes Navn — og dit.

Tal! dit! vær stolt af den Udsørlighed,

Formastelsen mod hendes Hoved gav dig!

I fremmed Land, hos fierne Fremtids Slægter

Naar alt Karhumbreber, endnu usøgte,
 I Tibens aabne Grav er stegne ned;
 Endnu det lyde vil af hver en Mund:
 Sappho heb hun, der dette Qvad har sunget,
 Og Phaon hedder han, der dræbte hende.

Melitta.

O Phaon!

Phaon.

Rolig, rolig!

Rhames.

Arme Døster,

No hyder du med urofulde Stemme.
 Hun kende sin Forbrydelse og zittre!
 Den Havn ei savne Sappho i det mindste.
 Du Digtning's Roes ei vil afsviste hende?
 Og hvilken ellers vil du da afsviste?
 Paa hendes Pierte vover du at tvivle,
 Der, hvad du er, kun hendes Pierte skylder?
 See om dig! ingen eneste er her,
 Hvem hun ei har gjort vel, der ei paa sig,
 I Huus og Mark, i Guds og mellem Sine
 Af hendes Mildhed bærer rige Spor;
 Ei een, hvis Pierte ei slog høiere,
 Naar han sig kalder Mithlenes Borger,
 Naar Sapphos Landsmand han benævner sig.
 Spørg ved din Side denne bævende,
 Deelagtig meer i Daad end Skyld, det synes,
 Hvordan mod sig hun Herfkerinden fandt?
 Hvad havde vel Slavinden dig at byde?
 Behaged hun dig, var det Sapphos Aand,
 Var Sapphos milde moderlige Aand,

Der dig af hendes Giernings Mund tiltalte.
 O pres kun Panden ! du forgiæves stræber,
 Grindringen du ingentid udsletter,
 Og hvad vil du begynde ? hvorhen flye ?
 Ei Fristed er for dig paa denne Jord,
 I hver en dødeligs fromsindet Bryst
 Sig Fiende af det Skionnes Fiende haver.
 Foran vil Rygtet gaae for dine Fied,
 Det strige vil i Menneſtens Øre :
 Her Sapphos Morder ! her er Guders Fiende,
 Og frebløs du omvænke vil i Landet,
 Med hende, som du gav Fordærv for Skyld,
 Dig aabner ingen Græſter gæſtſtrit Huus,
 Ei Gubdom giver Indgang i ſit Tempel.
 Du havende vil flye fra Offeraltret,
 Naar Præſtebud Banhellige bortviſer,
 Og flyer du, gruelige Eumenide
 De underjordſtes ſorte Hævnens Budſkab
 Vil ryſte ſine Slangehaar omkring dig,
 Dig Sapphos Navn i Ørene vil hvine,
 Til dig den Grav har opflugt, ſom du grov.

Melitta.

Hold inde !

Phaon.

Vil du rafende mig giøre ?

Rhames.

Det varſt du, da den høie du bortſtødte ;

Ryd du den Frugt, ſom ſelv du plantet har.

Melitta.

Til hende !

Phaon.

Hvo af denne Dval mig redder?

Femte Scene.

Eucharis. De Forrige.

Eucharis.

Er du her, Rhamnes! hurtig kom!

Rhamnes.

Hvorhen?

Eucharis.

Til Sappho!

Rhamnes.

Hvad?

Eucharis.

Jeg frygter, hun er syg.

Rhamnes.

Det Guderne afvende!

Eucharis.

Jeg i Graastand

Til store Halle fulgte hende, Piult

Med skarpe Dine vogted hendes Færd.

Der stod hun hældet til et Støttepar,

Og ned hun stued i den vide Sø,

Der brændende paa Klippeskysten flummer.

Hun maalløs ubevægelig der stod

Med stive Dine, og med blegnet Kind

I Marmorbilledkrebs, snart deres Lige.

Kun stundum hun sig rører, griber Blomster

Og Guld, og Smykker, og hvad Armen naaer,

Og ned det kaster i høimælet Sø;

Og følger Styrtningen med Bængsels Drie:
 Jeg vilde hen, i Hallen løb en Klingen,
 En Trækning giennem hendes Væsen soer,
 Det Lyren var paa Piller hængende,
 Hvis Strænge høit Sølusten spille i,
 Tungt aandende, hun seer op, farer sammen
 Som ved Berøring af en høire Magt,
 Med Vinene stift hæstede paa Lyren
 Dplives nu med eet de høie Træk,
 Og rundt om Munden spiller fremmed Smil.
 Nu aabne sig de strængt tillukte Læber,
 Og Ord der tone, gyselig af Klang,
 Af Sapphos Mund, dog ikke Sapphos Ord!
 Veninde! kalder du mig? siger hun:
 Erindrer du mig! O jeg dig forstaaer.
 Veninde hist paa Bæggen! du erindrer
 Mig om forgangne Tid! Modtag min Tak.
 Hvordan hun naaede Bæggen, eller Lyren,
 Der hang høit oppe, veed jeg ei at sige;
 Thi som et Lyn det vimpler mig forbi.
 Nu seer jeg hen; hun Strengeligen holder,
 Og trykker den til stormbevæget Bryst,
 Der hørlig lydt modtog, og udgav Aande;
 Nu Krandsen, den olympiske, Seirskrandsen,
 Som om Huusalteret hist ophængt var,
 Om Hovedet slynger, kaster Purpurkaaben,
 Høitglødende som den, om sine Skuldre.
 Hvo hende nu saae, saae for første Gang
 Paa Alterets de høie Trin at staae
 Med Lyren i sin Haand, med hævet Blik,
 Dphøiet hendes hele Lysegestalt

Forklaringsglands udgybet over hende,
 Som overjordist hende havde helset,
 Og bøiet ned til Bøn de myge Kne.
 Dog ubevægelig, stum, som hun var,
 Af Gru og Gysen fandt jeg mig betagen,
 Mig skrækked hendes levendbøde Blik;
 Jeg ilte...

Hamnes.

Hende du forlod — til hende!

Dog see! — Ei! ... hun er det, kommer selv.

Siette Scene.

Sappho (rigtklædt, som i første Act, Purpurtaaben
 om Skuldrene, Laurbærkrandsen paa Hovedet, den
 gyldne Lyra i Haanden, sees omgivet af hendes Terner
 paa Støttegangens Trin, og skrider alvorlig og høj-
 tibelig ned. En lang Pause).

Melitta.

O Sappho! Herklerinde!

Sappho (alvorlig og rolig).

Hvad vil du?

Melitta.

Afsalbet Bindstet er fra mine Dine,
 O lad mig atter være din Slavinde,
 Besid, hvad dig tilhører, og tilgiv!

Sappho (som før).

Troer du da, det saa ilde staaer med Sappho,
 At hun behøver Gaver af din Haand?
 Hvad mig tilhører, mig til Deel er blevet.

Phaon.

D hør mig, Sappho!

Sappho.

Du mig ei berører!

Jeg Guberne er hellig.

Phaon.

Hvis du med

Huldt Die saae mig, Sappho, nogensinde...

Sappho.

Om Ting du taler, der er forbigangne.

Jeg søgte dig, og mig jeg fundet har,

Du ei begreb mit Hierte! thi far hen!

Mit Haab maa fæste paa en fastre Grunt.

Phaon.

Saa du mig altsaa haber?

Sappho.

Stille? hade?

Er intet tredie meer? du var mig kjær,

Er det endnu, og vil det stedse være,

Den kiære Reisesælle liig, som os

Paa stakket Overfart Tilfældets Lune

I Baaden førte, til sit Maal han naaede.

Man stilles, og hver vandrer ad sin Vej,

Kun mangengang fra fremmed vide Tjerne,

Man sig erindrer venlig Reisesælle.

(Stemmen staaer hende feil).

Phaon (bevæget).

O Sappho!

Sappho.

Stille! lad i Ro os stilles! (til de øvrige).

I som har stuet Sappho svag, tilgiver

Jeg vil med Sapphos Svaghed Jer forsoner,
 Først høiet viser Buen al sin Kraft,
 (peger paa Altret i Baggrunden).

Antander Aphrodites Alterlug,
 At klar den straale maa i Morgenrøden. (det ffeer).

Nu bort herfra, og lader mig allene,

Allene her med Mine gaar i Raad

... R h a m n e s.

Gun vil! lad os adlyde, kommer Alle!

(drage dem tilbage).

Sappho (træder frem).

J høie hellige Guder!

Med riig Belsignelse J mig har smykket!

J Sangens Due mig ihænde gav,

J gav mig Digtingens det fulde Røgger,

Gav Hierte til at føle, Aand at tænke,

Og Kraft, at danne, hvad jeg tænkte mig.

Med riig Belsignelse J mig har smykket;

Jeg takker Eder.

Med Seier har J kronet svage Hoved,

J Digterindens Roes udsaaet har,

En Gød for Evighed, i fierne Lande,

Mit gylbne Qvad fra fremmed Tunge toner,

Og først med Jorden Sappho undergaaer.

Jeg takker Eder.

J Digterinden undet har at nippe

Til dette Livs den sødtomkrandste Kalk;

Ikke at nippe, men at drikke ei.

O seer, jeg lydig Eders høie Vink

Gensætter den, den sødtomkrandste Kalk,

Og drikker ikke.

Fuldbendt jeg har, hvad I har budet mig;
 Thi nægter ikke mig den sidste Løn,
 De, Eder høre til, ei kiænde Svaghed,
 Ud dem ei kryber Sygdoms Odderslange;
 I fulde Kraft, i deres Væsens Flor,
 Optage I dem bradt i Eders Bolig,
 Und mig et lige, Kroner værdigt, Løb.

Tillader ikke, Gudernes Præstinde
 Skal blive Maal for Eders Kienders Haan,
 En Spot for Daaren, der sig tykkes viis!
 I brækked Blomsterne, bryd ogsaa Stammen;
 Lad mig fuldende, som jeg har begyndt,
 Mig sparar denne Kiæmpens blodige Dval.
 For svag jeg føler mig at kiæmpe længer.
 I Seir mig give, eftergive Kampen! (begeistret).
 Op blusser Flammen, Solen haver sig,
 Jeg føler, jeg er hørt! Hav Tak, I Guder!
 Du Phaon, du Melitta! kommer hid!

(Kysser Phaon paa Panden).

En Ven fra fjerne Verdner kysser dig,
 (omfavner Melitta).

Dig sender døde Moder dette Kys!
 Nu hen, ved Kiærlighedsgudindens Alter
 Sig Kiærlighedens mørke Lov opfylde! (iler til Altret).

A m n e s.

Hvad har hun for! forklart er hendes Væsen,
 Udsødeliges Glands omstraaler hende.
 Sappho (træder hen paa en Høining af Kyften, og
 udbreder Hænderne over begge).
 Menneffer Elskov, Guder Vrefrygt,
 Nyd, hvad for Eder blomstrer, mindes mig!

Saa jeg betaler Livets sidste Gæld,
 I Guder signer dem, modtager mig!

(styrter sig fra Klippen i Havet).

Phaon.

Hold inde, Sappho!

Melitta.

Bee! hun styrter, hør.

Phaon (hyskelsat med Melitta).

Snart! Hielp! affted til Kysten, Redning, Hielp!

(nogle bort).

Rhamnes (der er steget op paa Kystbaffen).

Afvender det I Guder! Klippen hist!

Berører hun den, sønderknuses hun

Bring hende den forbi! Bee! det er skeet.

Phaon.

Hvad friger du! i Baade! iler, frelser!

Rhamnes (stiger ned).

Hold! alt for seent — Torunder hende Graven,

Som hun, forsmaaende den falske Jord,

I Havets heilige Bølger sig har kaaret.

Phaon.

Død!

Rhamnes.

Død!

Phaon.

Bee mig! umulig, nei!

Rhamnes.

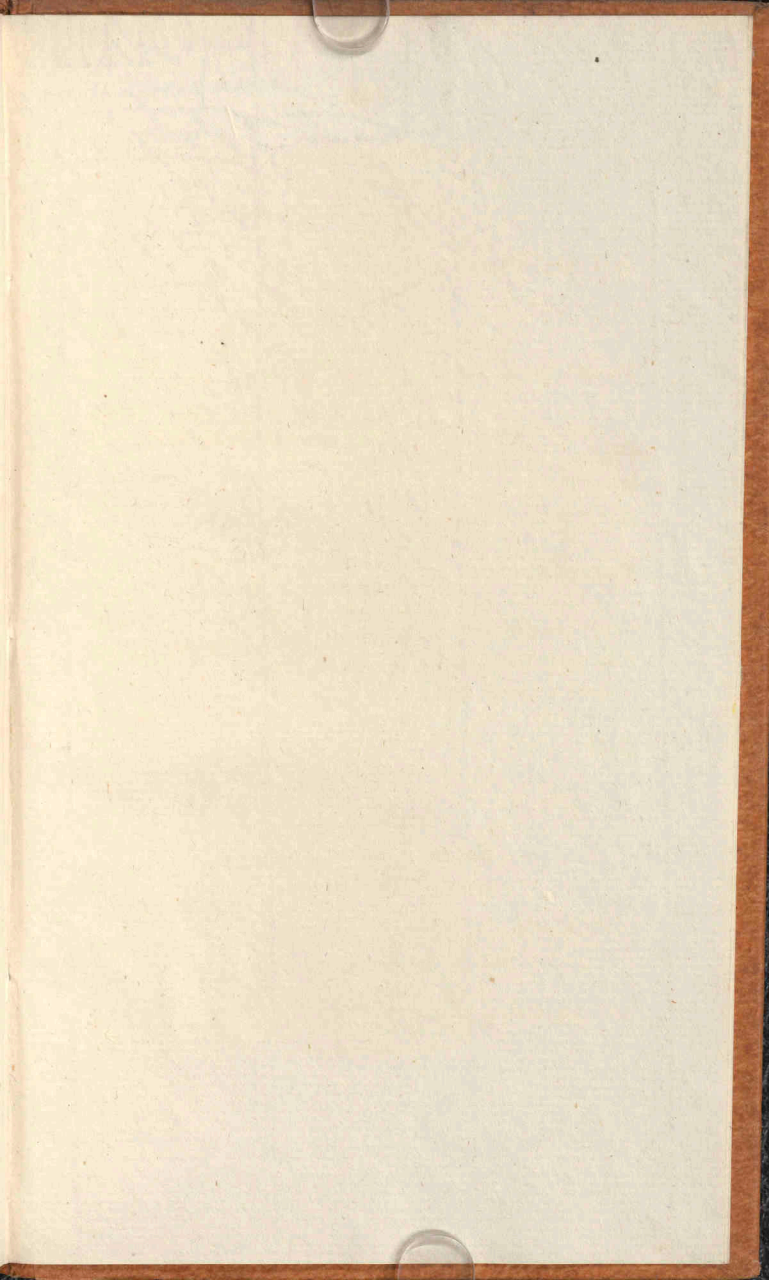
Hun er død.

Henviiset Lauren, Strengeligen skum

Paa Jorden ikke hendes Hiemstavn var.

(med opløste Hænder).

Tilbagevendt til Sine er hun nu.

Let us begin with the first of these, the
theology of the church.

There is no doubt that the
theology of the church is

theology of the church is the
theology of the church is the

theology of the church is the
theology of the church is the

theology of the church is the
theology of the church is the

theology of the church is the
theology of the church is the

theology of the church is the
theology of the church is the

theology of the church is the
theology of the church is the

theology of the church is the
theology of the church is the

theology of the church is the
theology of the church is the

theology of the church is the
theology of the church is the

theology of the church is the
theology of the church is the

theology of the church is the
theology of the church is the

theology of the church is the
theology of the church is the

theology of the church is the
theology of the church is the

theology of the church is the
theology of the church is the

theology of the church is the
theology of the church is the

theology of the church is the
theology of the church is the

theology of the church is the
theology of the church is the

theology of the church is the
theology of the church is the

